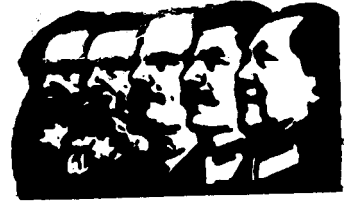

ΝΕΑ ΑΝΑΤΟΛΗ

Προλετάριοι όλων των χωρών,
καταπιεζόμενα έθνη και λαοί ενωθείτε!

“Από τη στάχτη του θα
ξαναγεννηθεί το ΚΚΕ”
Ν. Ζαχαριάδης

ΟΡΓΑΝΟ ΤΗΣ Κ.Ε ΤΗΣ ΟΡΓΑΝΩΣΗΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΝΑΣΥΓΚΡΟΤΗΣΗ ΤΟΥ ΚΚΕ

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΧΑΛΚΟΚΟΝΔΥΛΗ 35 ΤΗΛ. 5232553 ΤΕΤΑΡΤΗ 10 ΑΠΡΙΛΗ 1996 ΑΡ. ΦΥΛ. 254 ΔΡΧ. 150

ΟΛΟΙ ΣΤΗ ΔΙΚΗ ΤΗΣ ΟΑΚΚΕ ΓΙΑ ΤΟ ΜΑΚΕΔΟΝΙΚΟ ΣΤΙΣ 24 ΜΑΡΤΗ

Η ΟΑΚΚΕ καλεί τους φίλους της και όλους τους δημοκράτες να της συμπαρασταθούν στη δίκη της για το Μακεδονικό που γίνεται μετά την αναβολή της στο 4ο Τριμελές Εφετείο της Αθήνας στις 24 του Απρίλη. Η δυσκολία αυτής της δίκης βρίσκεται σε μια πολιτική ατμόσφαιρα που εμφανίζει την ΟΑΚΚΕ δικαιωμένη από τα πράγματα, οπότε και το δικαστήριο είναι υποχρεωμένο από τα πράγματα να την αθώσει.

Όμως η ΟΑΚΚΕ είναι δικαιωμένη μόνο σε ένα μικρό σκέλος της δράσης της στο Μακεδονικό. Δηλαδή στο ότι οι σοβινιστές απέτυχαν να επιβάλουν τη θέλησή τους στη γειτονική χώρα. Δεν

έχει όμως καθόλου αποδειχτεί στο λαό μας ότι ήταν άδικη η απαίτηση οποιασδήποτε αλλαγής του ονόματος της γειτονικής χώρας και ότι τα σχέδια της κρυμμένης υπερδύναμης που οργάνωσε αυτή την εκστρατεία σε γενικές γραμμές ικανοποιούνται. Αυτό άλλωστε είναι το νόημα της πρόσφατης αναγνώρισης της Δημ. της Μακεδονίας από τη Σερβία. Αυτή η αναγνώριση δεν αποτελεί δικαίωση της ειρήνης και του δίκιου, αλλά είναι επιβράβευση μιας διεθνούς αδικίας σε βάρος της επίσης μικρής και ηρωικής Βοσνίας.

Η βαθιά αντίδραση θέλει να πνίξει πολιτικά αυτή τη δίκη. Πάνω απ' όλα θα επιθυμούσε μια ανώδυνη

αθώωση, έστω και με ένα δικονομικό τέχνασμα που να μην μπαίνει στον πυρήνα της κατηγορίας, που είναι ότι η ΟΑΚΚΕ δίχασε τον ελληνικό λαό παίρνοντας το μέρος της Δημ. της Μακεδονίας στο ζήτημα του ονόματος.

Αφού η αντίδραση θέλει να πνίξει αυτή τη δίκη, εμείς πρέπει να κάνουμε ακριβώς το αντίθετο: Να της δώσουμε την πολιτική σημασία που της ταιριάζει και να θυμίσουμε στον ελληνικό λαό πόσο τον εξαπάτησαν το '91 με την ελεεινή μακεδονική τους καμπάνια.

ΤΟ ΚΥΝΗΓΙ ΤΩΝ ΑΓΕΛΩΔΩΝ

Ο ΣΟΣΙΑΛ-ΜΕΣΑΙΩΝΑΣ ΤΡΟΜΟΚΡΑΤΕΙ ΤΟΥΣ ΛΑΟΥΣ

Η υπόθεση των τρελών αγελάδων φέρνει στην επιφάνεια με τον πιο ανάγλυφο τρόπο την πιο μεγάλη αντίφαση της εποχής μας, την αντίφαση ανάμεσα στη θυελλώδη ανάπτυξη των δυνάμεων της παραγωγής και της επιστήμης και την τρομαχτική αντίστροφη αδυναμία των μαζών να ελέγξουν αυτές τις δυνάμεις και να γευτούν τους καρπούς τους.

Στην υπόθεση των τρελών αγελάδων αποκαλύφθηκε πώς οι μάζες μπορούν να πέσουν θύματα ενός νέου μεσαίωνα που ανατέλλει ακριβώς για να αξιοποιηθεί αυτή την προσωρινή τους αδυναμία. Ταυτόχρονα όμως αποκαλύφθηκε πώς με τη σειρά της ολάκερη η κοινωνία, αλλά και η άρχουσα τάξη, μπορεί να πέσει θύμα αυτού του νέου μεσαίωνα, στην πηγή του οποίου βρίσκεται η ίδια. Στην υπόθεση αυτή το αληθινό πρόβλημα δεν είναι η αρρώστια της σπογγοεγκεφαλοπάθειας των βοοειδών, αλλά ο πανικός που προκάλεσε στους λαούς της Ευρώπης η

κοινωνική, πολιτική και ιδεολογική αντίδραση, η οποία διόγκωσε σε ασύλληπτο ύψος τους πραγματικούς κινδύνους αυτής της αρρώστιας και οδήγησε την Ευρώπη σε μια οικονομική καταστροφή πρώτου μεγέθους.

Αυτός ο πανικός είναι προϊόν της ίδιας άγνοιας που έκανε ένα λαό της Ευρώπης, το σέρβικο, να πέσει θύμα των σέρβων φασιστών-εθνικιστών και να τους ακολουθήσει μέσα σε λίγους μήνες και μέρες στο γενοκτονικό τους πόλεμο.

Σήμερα οι μάζες της Ευρώπης χειροκροτούν την καταστροφή πέντε εκατομμυρίων αγγλικών αγελάδων με την ίδια ανακούφιση που θα μπορούσαν να χειροκροτήσουν, κάτω από άλλες συνθήκες, την εκτέλεση πέντε εκατομμυρίων Εβραίων. Είμαστε ακριβώς το αντίθετο από τους ζωόφιλους, που εξισώνουν τους ανθρώπους με τα ζώα, και δεν εννοούμε ότι υπάρχει καμιά σχέση ανάμεσα στην αξία των δύο. Θέλουμε μό-

νο να πούμε πόσο κοινή είναι η άγνοια που ενώνει τις δυο αυτές διαφορετικές απαιτήσεις για εξόντωση ανθρώπων ή υλικών αγαθών, πόσο παράλογος, αντιεπιστημονικός και κατασκευασμένος είναι ο φόβος που καλλιεργεί στις μάζες η σύγχρονη πολιτική και ιδεολογική αντίδραση.

ΓΙΑ ΤΗΝ ΙΔΙΑ ΤΗΝ
ΑΡΡΩΣΤΙΑ ΚΑΙ ΤΙΣ
ΔΙΑΣΤΑΣΕΙΣ ΤΗΣ

Ο πρακτικά αποδειγμένος κίνδυνος για τον άνθρωπο από την αρρώστια των τρελών αγελάδων είναι από ανύπαρκτος έως ασήμαντος. Για όσους δεν έχουν παρακολουθήσει πολύ αυτή την ιστορία ή έχουν μπερδευτεί από τη βρωμερή ελληνική τηλεόραση, πρέπει να ξεκαθαρίσουμε λίγο τα πράγματα.

Υπάρχουν λοιπόν δυο αρρώστιες: Η μια αφορά τα βοοειδή, και λέγεται σπογγόμορφος εγκεφαλοπάθεια των βοοειδών (με τα διεθνή αρχικά BSE), και η άλλη τον

άνθρωπο, και ονομάζεται νόσος του Κρόιτςφελντ-Γιάκομπ (με τα διεθνή συντομειωτικά αρχικά KJD). Ας λέμε λοιπόν για συντομία BSE την αρρώστια των τρελών αγελάδων και KJD την αρρώστια των ανθρώπων. Οι δύο αρρώστιες είναι θανατηφόρες και προσβάλλουν κυρίως τον εγκέφαλο. Όμως ποτέ δεν αποδείχτηκε ότι υπήρχε σχέση ανάμεσα στις δύο αρρώστιες, ούτε υπήρξε ποτέ ουσιαστική επιστημονική διαμάχη στους ιατρικούς κύκλους στο αν η BSE μπορεί να μεταδοθεί στον άνθρωπο και να πάρει τη μορφή της KJD.

Αντίθετα, η γενική ιατρική αντίληψη έμενε και μένει ακόμα στη θέση ότι οι δύο αυτές αρρώστιες δε συνδέονται. Τα βασικά στοιχεία σ' αυτή την εκτίμηση είναι δύο. Το ένα είναι ότι μια αρρώστια ανάλογη με την BSE υπάρχει στα αρνιά εδώ και διακόσια χρόνια και διαπιστωμένα δεν έχει μεταδοθεί στον άνθρωπο. Το δεύτερο είναι ότι η BSE αναπτύχθηκε από το 1985 ως τα σήμερα

συντριπτικά κύρια στην Αγγλία. Αλλά από τότε μέχρι σήμερα ο αριθμός των κρουσμάτων της KJD στην Αγγλία δεν έχει αλλάξει ουσιαστικά. Και όχι μόνο δεν έχει αλλάξει, αλλά έπεσε από 55 κρούσματα το 1994 σε 40 το 1995. Επιπλέον τα κρούσματα στην Αγγλία είναι αναλογικά τόσα όσα και στον υπόλοιπο κόσμο, δηλ. ένας άνθρωπος στα 2.000.000 πληθυσμού!

Αυτό που άλλαξε τελευταία ήταν ότι μια ομάδα αγγλων επιστημόνων ανακοίνωσε ότι δεν αποκλείεται οι δύο αρρώστιες να έχουν σχέση, μετά την παρατήρηση ότι 10 από τα 40 κρούσματα της Αγγλίας είχαν μια λιγότερο τυπική μορφή απ' ό,τι συνήθως. Αυτή τη δήλωση την ανακοίνωσε με τη σειρά του ο άγγλος υπουργός Υγείας, και ξαφνικά έγινε η έκρηξη: Μπροστά στα κανάλια και από πίσω οι κυβερνήσεις οδήγησαν τους λαούς σε έ-

ΜΑΧΗ ΣΤΗ ΖΩΝΗ

Συγκροτήθηκε Επιτροπή Αγώνα για την καθάριση της προδοτικής διοίκησης του Συνδικάτου Μετάλλου.

Είχαμε γράψει στο προηγούμενο φύλλο πως στη ναυπηγοεπισκευαστική Ζώνη του Πειραιά οι εργάτες έχουν αγανακτήσει ενάντια στο μαύρο μέτωπο του μεγαλοεργολάβου Καλογερίδη και της ΕΣΑΚ. Ένα μέτωπο που μέσα από το χτύπημα κάθε εργατικής κατάκτησης προσπαθεί να δώσει τη μονοπώληση της Ζώνης στο τσιράκι του Περισσού.

Αυτή η αγανάκτηση των εργατών, κάτω από τη συνειδητή παρέμβαση του ΕΡΓΑΣ, πήρε πλέον τη μορφή της ανοιχτής πολιτικο-συνδικαλιστικής πάλης για την υπεράσπιση των εργατικών κατακτήσεων και την ανατροπή της κυριαρχίας του μαύρου μετώπου.

Σε κάλεσμα του ΕΡΓΑΣ αρκετές δεκάδες εργατών σε σύσκεψη στο Εργατικό Κέντρο Πειραιά συγκρότησαν Επιτροπή Αγώνα. Η Επιτροπή Αγώνα μέσα από πλούσια συζήτηση αποφάσισε να βάλει σα βασικό της στόχο την καθάρση της διοίκησης του Συνδικάτου Μετάλλου, του βασικού δηλαδή σωματείου της Ζώνης, που ελέγχεται από την ΕΣΑΚ, και την προκήρυξη άμεσων δημοκρατικών εκλογών για να περάσει το συνδικάτο στα χέρια των εργατών.

Αυτή είναι η βασική προϋπόθεση, για να μπορέσει το εργατικό κίνημα της Ζώνης να επιβάλει την εργατική δημοκρατία στα βασικά συνδικαλιστικά του όργανα και μέσα από εκεί να υπερασπίσει τις κατακτήσεις του και τα δικαιώματά του, που τα πούλησαν στο βωμό της εξυπηρέτησης των οικονομικών και πολιτικών συμφερόντων του Περισσού οι σημερινοί "συνδικαλιστές".

Στα πλαίσια αυτού του κεντρικού στόχου η Επιτροπή Αγώνα κυκλοφόρησε χιλιάδες προκηρύξεις σ' όλη τη Ζώνη, ενώ ταυτόχρονα συγκέντρωνε υπογραφές συναδέλφων με τις οποίες απαιτείται η παραίτηση της διοίκησης και η άμεση προκήρυξη δημοκρατικών εκλογών.

Μέχρι τη στιγμή που γράφεται αυτό το άρθρο έχουν συγκεντρωθεί πάνω από 500 υπογραφές μεταλλεργατών, ενώ σύμφωνα με τις αποφάσεις της Επιτροπής η καμπάνια θα συνεχιστεί και μετά το Πάσχα. Απέναντι σ' αυτή τη συνειδητή βαθιά δημοκρατική στάση των μεταλλεργατών της Ζώνης ο σοσιαλφασισμός αντέδρασε σπασμωδικά με τόνους λάσπης και ψεύδους, ενώ προσπάθησαν με επιμέρους τραμπουκισμούς να τρομοκρατήσουν μεμονωμένους συναδέλφους. Όμως πλέον οι ταχτικές αυτές δεν πιάνουν στο λιμάνι.

Ένας νέος άνεμος βαθιάς δημοκρατικότητας και νέας ταξικής ελπίδας φυσάει απ' άκρη σ' άκρη στην επισκευαστική ζώνη. Εκεί, που συνεργεία της Επιτροπής συζητούν με τους συναδέλφους, μαζεύουν υπογραφές, ετοιμάζουν τη νέα συνδικαλιστική ηγεσία του κλάδου!

Η μάχη ξεκίνησε για τα καλά στο Πέραμα.

Από την έκβασή της θα εξαρ-

τηθούν πολλά όχι μόνο για το συνδικαλισμό στη Ζώνη, αλλά και ευρύτερα για όλο το συνδικαλιστικό κίνημα της χώρας.

Δημοσιεύουμε παρακάτω την προκήρυξη της Επιτροπής Αγώνα.

ΕΠΙΤΡΟΠΗ ΑΓΩΝΑ

ΦΤΑΝΕΙ ΠΙΑ! ΕΚΛΟΓΕΣ ΤΩΡΑ ΣΤΟ ΣΥΝΔΙΚΑΤΟ ΜΕΤΑΛΛΟΥ

Συνάδελφοι μεταλλεργάτες της Ζώνης!

Δεν μπορούμε άλλο να παραμένουμε αδρανείς!

Δεν μπορούμε άλλο να βλέπουμε τις κατακτήσεις μας, αποτέλεσμα πολύχρονων αγώνων, μια-μια να παίρνονται πίσω και να αδιαφορούμε.

Ποιος είναι πλέον αυτός που πάνω στο καράβι θα μιλήσει για τις συνθήκες της δουλειάς, για τις φόρμες, για το γάλα, για τα γάντια, για το 15%, για τις αυτόματες στους κλειστούς χώρους, για τα "έναντι" των πληρωμών, για τα σπασμένα μεροκάματα, για τα αναδρομικά, για το δικαίωμα στα διαλείμματα του καφέ, για τα καταστρατηγημένα ωράρια με τις λάντζες, για το 30% της διακίνησης και δε θα κινδυνεύει να δει την πόρτα του κάθε μαγαζιού κλειστή για πάντα;

Σα να μην έφταναν όλα αυτά, ήρθε το νέο μεγάλο χτύπημα με την εφαρμογή του δωρο, που προσπαθεί να περάσει ο μεγαλοεργολάβος Καλογερίδης.

Όλοι μας ξέρουμε τον ένοχο γι' αυτό.

Είναι η ομάδα του Πουντίδη, που κυριαρχεί στη διοίκηση του Συνδικάτου μας.

Γιατί αυτή άφησε την κατάσταση ανεξέλεγκτη στο λιμάνι και δημιούργησε ένα συνδικάτο δύο ταχυτήτων. Εκείνο των λίγων που έχουν πάντα δουλειά επειδή είναι οι "κολλητοί" της και εκείνο των πολλών συναδέλφων, που βυθίζονται καθημερινά στην ανεργία και στη βαρβαρότητα.

Τώρα είναι αυτή η ομάδα που μαζί με τους "συντρόφους" του σωματείου της ΝΑΥΣΙ στηρίζαν τον Καλογερίδη για να περάσει το δωρο, με αποτέλεσμα να απειλείται σήμερα συνολικά το 35ωρο στη Ζώνη.

Είναι ντροπή και αίσχος για τους "συνδικαλιστές" αυτής της παράταξης να είναι αυτοί που πρότειναν στη συνέλευση των εργατών της ΝΑΥΣΙ την εφαρμογή του δωρο.

Είναι προς τιμή των εργατών της ΝΑΥΣΙ, παρά το ότι οι μισοί βρίσκονταν στο εκβιαστικό καθεστώς των διαθεσιμότητων, να απορρίψουν ομόφωνα την πρόταση των συνδικαλιστών.

Έτσι οι "συνδικαλιστές" μέσα από εκβιασμούς του τύπου "παραιτούμαστε" ή "κλείνει το μαγαζί" ανάγκασαν τον κόσμο σε δεύτερη γενική συνέλευση να δεχτεί το δωρο.

Όμως δε σταμάτησαν εδώ.

Το ίδιο καθεστώς προσπάθησαν να περάσουν και στους έκτακτους, όταν η επιχείρηση έβαζε τον κόσμο να υπογράψει ατομικές συμφωνίες για το δωρο και λιγότερο μεροκάματο.

Αυτό το καθεστώς το ανέχτηκε η ομάδα Πουντίδη για ένα μήνα περίπου με τις ψεύτικες δικαιολογίες ότι δεν είχε συγκεκριμένες καταγγελίες. Και ήταν κάτω από την πίεση των συνεπών συνδικαλιστών μέσα στη διοίκηση, αλλά και την έντονη αντίθεση των συναδέλφων, που αναγκάστηκε να κάνει κάποια "παρέμβαση" στον Καλογερίδη.

Ήταν η αποφασιστικότητα των συναδέλφων που επέμεναν σε απεργία, κόντρα στον Πουντίδη που προσπαθούσε να τους στείλει στη δουλειά, αυτή που ανάγκασε τον Καλογερίδη να κάνει έναν ελιγμό και να δεχθεί το καθεστώς της Ζώνης για τους "έκτακτους". Όμως μόνο μέχρι το τέλος του Μάρτη, βάζοντας σαν όρο για τη συνέχεια την υπογραφή από το Συνδικάτο διμερούς σύμβασης με τα... ναυπηγεία Σκαρμαμαγκά και Ελευσίνας!

Λες και τα ναυπηγεία αυτά προσλαμβάνουν έκτακτους από τη Ζώνη ή λες πως ξαφνικά ο εργολάβος Καλογερίδης έγινε ναυπηγείο σαν το Σκαρμαμαγκά και την Ελευσίνα!

Αυτό όμως που έχει σημασία είναι πως η ομάδα Πουντίδη βρήκε "λογικούς" τους όρους του Καλογερίδη, και έτσι μπαίνει ξανά από τον Απρίλη το πρόβλημα.

Συνάδελφοι!

Αυτή η κατάσταση δεν πάει άλλο. Μ' αυτή τη διοίκηση στο Συνδικάτο μας είμαστε καταδικασμένοι να γυρίσουμε δεκάδες χρόνια πίσω. Αυτό δεν το θέλει κανένας συνάδελφος.

Σήμερα η πλειοψηφία της διοίκησης του Συνδικάτου, και ιδιαίτερα ο πρόεδρος της, έχει έρθει ανοιχτά σε ριζική αντίθεση με τα συμφέροντα και τη θέληση της τεράστιας πλειοψηφίας των εργατών της Ζώνης.

Άλλος δρόμος από την παραίτηση αυτής της διοίκησης και την προκήρυξη πρόρων εκλογών στο Συνδικάτο δεν υπάρχει!

Πάνω σ' αυτό το στόχο ενώνουμε τις δυνάμεις μας οι συνάδελφοι που πονάμε για την κατάντια του συνδικάτου και γι' αυτό συγκροτήσαμε την επιτροπή Αγώνα. Σας καλούμε να υπογράψετε το

συνέχεια στη σελ. 5

Η πλατφόρμα Κωστόπουλου ΕΛΙΓΜΟΣ ΤΟΥ ΨΕΥΤΟΚΚΕ

Αρκετά άρθρα και σχόλια προκάλεσε στον Τύπο η τοποθέτηση του Μ. Κωστόπουλου στον "προσυνεδριακό διάλογο" του ψευτοΚΚΕ. Μερικοί μίλησαν για στροφές, για σπάσιμο της "μονολιθικότητας", για διασπάσεις κ.λπ. Όμως τίποτα απ' αυτά δε συμβαίνει. Πρόκειται για ένα στημένο παιχνίδι της ηγεσίας του Περισσού μέσα στα πλαίσια των δύο ταχτικών του σοσιαλφασισμού.

Το ψευτοΚΚΕ ανέθεσε κύρια στο ΣΥΝ την ταχτική του εισοδησμού μέσα στην ευρωπαϊκή αστική τάξη και το ίδιο ευθυγραμμίστηκε με τη "σκληρή" μπρεζνιεφική, ανοιχτά σοσιαλφασιστική, ταχτική της μοσχοβίτικης ηγεσίας, και ιδιαίτερα όπως αυτή εκφραζόταν από τον Αντίλοφ. Η διάσπαση από το ΣΥΝ έκφραζε την ανάγκη για τη συγκρότηση ενός ανοιχτού σοσιαλφασιστικού πυρήνα που θα προπαγάνδιζε και θα συσπείρωνε πάνω στη στρατηγική της επίθεσης των ρώσων αφεντικών του στην Ευρώπη.

Αυτό έκφραζαν οι θέσεις για "έξοδο από την Ευρωπαϊκή Ένωση", για "τη δικτατορία του προλεταριάτου", για "συνεπή αγώνα ενάντια στη σοσιαλδημοκρατία και το ΣΥΝ" κ.λπ. Όμως την ίδια περίοδο που ο Περισσός συγκροτούσε πάνω στις προηγούμενες θέσεις τις δυνάμεις του στο εσωτερικό, στο ευρωκοινοβούλιο εφαρμόζεε αντίθετη τακτική. Το ψευτοΚΚΕ συμμετείχε στην ευρωκοινοβουλευτική ομάδα "Ευρωπαϊκή Ενωτική Αριστερά" με κόμματα που έχουν σα θέση όχι την έξοδο από την Ευρώπη, αλλά την πάλη ενάντια στην ευρωπαϊκή ενότητα **μέσα στα πλαίσια** της Ε.Ε. Ανάμεσα σ' αυτά τα κόμματα και ο ΣΥΝ! Τότε μάλιστα που το ψευτοΚΚΕ μπήκε σ' αυτή την ομάδα του ευρωκοινοβουλίου μαζί με το ΣΥΝ, θα θυμούνται οι αναγνώστες πως αυτό έγινε με την "πάλη" κάποιου πάλι "αιρετικού" τύπου Κωστόπουλου, του Θεωνά!

Νάτες λοιπόν ανοιχτά και φανερά οι δύο ταχτικές, όπως εκφράστηκαν στο προηγούμενο διάστημα: Από τη μια η ταχτική της συγκρότησης του σοσιαλφασιστικού αποσπάσματος στο εσωτερικό και από την άλλη η ενότητα, μέσα στην Ευρώπη, με κάθε αντιευρωπαϊκή πτέρυγα για το χτύπημα κάθε προσπάθειας πολιτικής και οικονομικής ενοποίησής της.

Στη μια ταχτική αντιστοιχεί το σύνθημα «Έξω από την Ευρώπη των μονοπωλίων», στην άλλη το σύνθημα «Όχι στο Μάαστριχτ, να στην Ευρώπη των λαών».

Στο βάθος δεν υπάρχει ουσιαστική διαφορά ανάμεσα στις δύο ταχτικές. Γιατί και οι δύο υποτάσσονται και εξυπηρετούν την ενιαία αντιευρωπαϊκή στρατηγική του ρώσικου σοσιαλμπερλιανισμού, ακριβώς γιατί το Μάαστριχτ είναι σήμερα η μόνη δυνατή πολιτική και οικονομική ενότητα της Ευρώπης, μια ενότητα που αντικειμενικά στέκεται εμπόδιο στα ε-

πιθετικά σχέδια του σοσιαλμπερλιανισμού.

Αυτός είναι και ο λόγος που σ' όλο το προηγούμενο διάστημα το ψευτοΚΚΕ δεν είχε κανένα πρόβλημα στο εσωτερικό της χώρας ούτε καν να συζητάει με το "δεξιό ΣΥΝ", ενώ στο ευρωκοινοβούλιο να είναι "σύντροφοι" στην ίδια πολιτική ομάδα και να συνοπογράφουν και κοινά ανακοινωθέντα!

Είπαμε, πάνω απ' όλα είναι η εξυπηρέτηση των συμφερόντων των μοσχοβίτικων αφεντικών! Ας δούμε τώρα τι πραγματικά σημαίνει στην τακτική του ψευτοΚΚΕ η τοποθέτηση του Κωστόπουλου.

Πιστεύουμε πως αυτή έχει να κάνει με τη νέα πολιτική κατάσταση στη χώρα. Το νέο βρίσκεται στον όλο και μεγαλύτερο έλεγχο των ρωσόδουλων του Λαλιώτη πάνω στην κυβέρνηση.

Η φιλοευρωπαϊκή σημιτική πτέρυγα του ΠΑΣΟΚ, βυθισμένη μέσα στον οππορτουניσμό της, παραδίδεται όλο και πιο πολύ στη λαλιώτικη ρωσόδουλη φράξια στο όνομα της πάλης ενάντια στους αυτοδυναμικούς-εθνικιστές.

Σ' αυτό το μέτωπο δεν μπορούν παρά να μπουν όλοι οι χαφιέδες της ρώσικης υπερδύναμης στη χώρα.

Ήδη ο ΣΥΝ μέσα από το συνέδριό του και την ομιλία του Σημίτη μέσα σ' αυτό δοκίμασε και άρχισε να ετοιμάζει ανοιχτά τη μελλοντική κυβερνητική του συμμετοχή. Το ίδιο και το ψευτοΚΚΕ με το επερχόμενο συνέδριό του.

Όμως εδώ υπάρχει μια διαφορά. Το ψευτοΚΚΕ δε θα μπει στο ρωσοευρωπαϊκό κυβερνητικό μέτωπο σα Συνσπασισμός. Αυτό θα το κάνει ο Κωνσταντόπουλος. Το ψευτοΚΚΕ θα μπει, όταν μπει, σαν ψευτοΚΚΕ, γι' αυτό και η "πλατφόρμα Κωστόπουλου" δεν πρόκειται να κυριαρχήσει στο κόμμα του ανοιχτού σοσιαλφασισμού.

Απλά θα είναι η γέφυρα για τη συμμετοχή του στην κατάλληλη στιγμή. Μια στιγμή που θα διαμορφώσει η σοσιαλφασιστική πίεση πάνω στη χώρα και στην οποία το ψευτοΚΚΕ θα παίξει τον κύριο ρόλο. Είναι αυτό που η Παπαρήγα λέει «Δε θα γίνουμε κόμμα του γλυκού νερού».

ΝΕΑ ΑΝΑΤΟΛΗ

15θήμερη εφημερίδα της ΟΑΚΚΕ

Υπεύθυνος σύμφωνα με το νόμο

Κώστας Λιακόπουλος

Χαλκοκονδύλη 35

5ος όροφος

Τ.Κ. 104 32 Αθήνα

Τηλ. 5232553

Ετήσια συνδρομή: 3.600

Εξαμηνιαία: 1.800

ΠΕΡΙΚΥΚΛΩΣΗ ΚΑΙ ΑΠΟΡΡΟΦΗΣΗ

Η διπλή ρώσικη ταχτική απέναντι στην Τουρκία

Η ρώσικη πολιτική στο Αιγαίο αρχίζει να διαγράφεται με μεγαλύτερη σαφήνεια. Οι έλληνες σοβινιστές βρίσκονται αμύηνοι μπροστά της, ενώ οι ευρωπαϊκοί φίλοι παίζουν το ρώσικο παιχνίδι νομίζοντας ότι κάνουν αντιεθνικιστικό αγώνα. Σε πολλά σημεία η νέα φάση στα ελληνοτουρκικά μοιάζει με την ελληνομακεδονική σύγκρουση, πράγμα ολότελα φυσικό, αφού και στις δύο περιπτώσεις η ρώσικη διπλωματία παίζει το πρώτο βιολί.

Θυμόμαστε ότι στο Μακεδονικό η ρώσικη διπλωματία είχε δύο πλευρές: Μια απόθεση και μια έλξη. Η απόθεση ήταν η χρησιμοποίηση της Ελλάδας για να απομακρύνει την Ευρώπη από τη Δημοκρατία της Μακεδονίας. Η έλξη η χρησιμοποίηση της Βουλγαρίας και της Σερβίας για να ρουφήξουν τη χώρα αυτή στο "ορθόδοξο τόξο".

Αυτό το διπλό παιχνίδι έπαιξαν και στο εσωτερικό της χώρας με οι πράχτορες Παπανδρέου, Σαμαράς, Παπαρήγα, Κύρκος. Οι δύο πρώτοι σύραν το σοβινισμό στα συλλαλητήρια ενάντια στην αναγνώριση της Δημ. της Μακεδονίας από την Ευρώπη, κυρίως, και δευτερευόντως από τις ΗΠΑ. Οι δύο τελευταίοι έριχναν κρύο νερό στο σοβινισμό και προετοίμαζαν τις σχέσεις τους με την αστική τάξη της Δημ. της Μακεδονίας σαν παράγοντας ειρήνης.

Η διπροσωπία αυτής της ταχτικής αποκαλυπτόταν, από τη μια, όταν οι δήθεν ειρηνόφιλοι συμμετείχαν στα συλλαλητήρια (ΣΥΝ) ή κρατούσαν σκληρή στάση (ψευτοΚΚΕ) όταν η Ευρώπη πλησίαζε στην αναγνώριση της Δημ. της Μακεδονίας, και από την άλλη όταν οι δήθεν σοβινιστές Παπανδρέου και Σαμαράς δεν έλεγαν λέξη όταν αναγνώριζε τη γειτονική χώρα η Βουλγαρία και η Ρωσία. Έτσι φτάσαμε στο σημείο να δυναμώνουν ολοένα οι δεσμοί της Μακεδονίας με τη ρώσικη "ορθόδοξη" γειτονιά και να ψυχραίνονται σταδιακά οι θερμές σχέσεις της με τη Δυτ. Ευρώπη. Αυτό άλλωστε είναι και το νόημα της ελληνομακεδονικής προσέγγισης τον τελευταίο χρόνο.

Ενώ η Ελλάδα ομαλοποιεί τις σχέσεις της με τη Δημ. της Μακεδονίας, αφήνει ανοιχτό το ζήτημα του ονόματος για να συνεχίσει να εμποδίζει την Ευρώπη, αλλά και τις ΗΠΑ, να αναγνωρίσουν τη χώρα αυτή με το όνομά της. Κάτω από τις συνθήκες αυτές η φασιστική Σερβία έχει κάθε άνεση να εμφανίζεται σαν καλή φίλη της Δημ. της Μακεδονίας, αφού την αναγνωρίζει με το όνομά της.

Η ΔΙΠΛΗ ΤΑΧΤΙΚΗ ΑΠΕΝΑΝΤΙ ΣΤΗΝ ΤΟΥΡΚΙΑ
Ανάλογο είναι το παιχνίδι που παίζεται με την Τουρκία. Υπάρχει και για την Τουρκία η διπλή στρατηγική της άπωσης και της έλξης.

Έχουμε εξηγήσει αναλυτικά σε προηγούμενα άρθρα μας τον τρόπο με τον οποίο η Ρωσία μέσω των ελλήνων φίλων της (Παπούλια,

Λαλιώτη, Σκανδαλίδη), που οργάνωσαν την προβοκάτσια του εθνικισμού των βραχονησίδων, και μέσω των φίλων της στην Τουρκία (Ετσεβίτ) ξεκίνησε την κρίση της Ίμιας.

Ο στόχος αυτής της κρίσης ήταν, μετά τη Βοσνία, να κατέβει προς τα κάτω η φλεγόμενη αιχμή του "ορθόδοξου τόξου" και να μπει αποφασιστικά σαν σφήνα ανάμεσα στην Ευρώπη και την Τουρκία η Ελλάδα.

Η Ίμια έδωσε στους ρωσόδουλους την ευκαιρία να προβάλλουν το γνωστό βέτο ενάντια στην τελωνειακή ένωση Ε. Ένωσης - Τουρκίας. Αυτή ήταν η απόθεση. Μόλις το βέτο παγιώθηκε με όρους που η Τουρκία είναι πρακτικά αδύνατο να ξεπεράσει, η Ρωσία έβαλε μπροστά τη διαδικασία της προσέγγισης μέσω της εξαγωγής κάποιας αφηρημένης ελληνοτουρκικής προσέγγισης και, κυρίως, μέσω της ίδιας της ρώσικης επέμβασης στην Τουρκία.

Αυτό είναι το βαθύτερο νόημα της δήλωσης του ρώσου υφυπουργού Εξωτερικών Άλμπερτ Τσερνίτσεφ με τη δήλωσή του στο τουρκικό πραχτορείο "Ανατολή" στις 14.1996 ότι «ο χειμώνας τελείωσε», εννοώντας τις ρωσοτουρκικές σχέσεις. Αυτή η δήλωση συνοδεύεται από κάτι ακόμα πιο χειροπιαστό: η Ρωσία δέχεται μεταφορά του πετρελαίου του Αζερμπαϊτζάν μέσω Τουρκίας. Αυτό το δήλωσε ο ίδιος ο Τσερνίτσεφ με τα εξής λόγια: «Η πρόσφατη επίσκεψη του τούρκου ομολόγου μου Ονούρ Ουμέν κατέδειξε ότι οι δύο χώρες έχουν αντιστοιχίες απόψεις για σημαντικά θέματα. Η Ρωσία δεν έχει αντιρρήσεις για μεταφορά του πετρελαίου του Αζερμπαϊτζάν μέσω Τουρκίας που θα ξεκινά από το Μπακού και θα καταλήγει στο Τσεϊχάν της Τουρκίας» (Επενδυτής, 5.4.96).

Σ' αυτό το πλαίσιο της Τουρκίας από τη Ρωσία βρίσκεται η εξήγηση του παγώματος του πετρελαίου Νοβοροσίσκ - Μπουργκάς- Αλεξανδρούπολης, που είχε σα στόχο ακριβώς να παρακάμψει την Τουρκία και να κινηθεί μέσω στο "ορθόδοξο" περιδέραιο που περικυκλώνει την Τουρκία. Ποιο ακριβώς πολιτικό αντάλλαγμα πήρε η Μόσχα από την Τουρκία για να κάνει αυτό το βήμα δεν είναι σαφές, πάντως η Μόσχα δεν έχει κρύψει την ικανοποίησή της για την "καλή διαγωγή" της Τουρκίας στο ζήτημα της Τσετσενίας, δηλ. για την εγκατάλειψη των Τσετσένων στα νύχια των ρώσων σφαγέων. Ούτε είναι μικρότερη η ικανοποίηση της Μόσχας από τις αυξανόμενες αγορές στρατιωτικού υλικού που πραγματοποιεί η Τουρκία από τη Ρωσία. Αυτή είναι μια προνομιακή μορφή εξάρτησης. Ανάμεσα λοιπόν σε όλα αυτά θα πρέπει να βρίσκεται η εξήγηση των απότομα καλών σχέσεων που εγκαίνιασε ο ρώσος πράχτορας Σεβαρντνάζε της Γεωργίας με την Τουρκία, σπάζοντας επίσης ανέλπιστα σε ένα κρίσιμο σημείο

του το ρώσικο περιδέραιο.

Οι δραματικές αυτές εξελίξεις συνδέονται λοιπόν χρονικά και ουσιαστικά με την ακύρωση της τελωνειακής ένωσης Ευρώπης - Τουρκίας από την κυβέρνηση Λαλιώτη - Σημίτη. Χάρη μαλιστα στο ευρωπαϊκό πρόσωπο της κυβέρνησης Λαλιώτη - Σημίτη, δηλ. το πρόσωπο Σημίτη, φαίνεται ότι είναι η Ευρώπη που εμποδίζει αυτή την ένωση και όχι η ίδια η Ρωσία σε συμμαχία με τους έλληνες σοβινιστές. Έτσι, η ρώσικη διπλωματία μπορεί να λείπει στους Τούρκους: «Όπως βλέπετε κύριοι, η Ευρώπη δε σας θέλει. Εμείς όμως σας δίνουμε προνομιακή και χρυσή διέξοδο προς τη Ρωσία και την πρώην ΕΣΣΔ. Από σας θα περνάνε οι δρόμοι του νέου πετρελαίου, του πετρελαίου της κεντρικής Ασίας».

Αυτή είναι η έλξη. Δίχως όμως την άπωση δεν μπορεί να υπάρξει έλξη. Αν η Ρωσία δεν οργανώσει το αντιδυτικό και αντιτουρκικό περιδέραιο που περιλαμβάνει το "ορθόδοξο τόξο", το Ιράν, το Ιράκ και τη Συρία, η Τουρκία δεν μπορεί να τραβηχτεί προς τη Ρωσία. Η Τουρκία δεν είναι Μακεδονία. Είναι μια μεγάλη χώρα και για να απορροφηθεί χρειάζεται και ισχυρή άπωση και ισχυρή έλξη. Χρειάζεται δηλ. γερή και επιθετική περικύκλωση και γερά οικονομικά και πολιτικά ανταλλάγματα.

Η ΑΠΟΜΑΚΡΥΝΣΗ ΤΗΣ ΤΟΥΡΚΙΑΣ ΑΠΟ ΤΙΣ ΗΠΑ ΚΑΙ Ο ΚΛΙΝΤΟΝ

Ασφαλώς ο ρώσικο σχέδιο δεν προσβλέπει τόσο πολύ στην απορρόφηση όσο στην ουδετεροποίηση της Τουρκίας. Ο βασικός στόχος της Ρωσίας είναι να περνάνε ανενόχλητα τα ρώσικα πολεμικά από τα Στενά σε καιρό πολέμου. Αυτό η Ρωσία μπορεί να το εξασφαλίσει και με μια ευνοϊκή προς αυτήν τουρκική ουδετερότητα, όπως έγινε και στο Β' παγκόσμιο πόλεμο απέναντι στη χιτλερική Γερμανία. Εφόσον η αδύναμη και δίχως χαρακτήρα Ευρώπη μπορεί να μείνει μακριά από την Τουρκία, όπως έμεινε μακριά από τη Δημ. της Μακεδονίας χάρη στο μακρόχρονο ελληνικό βέτο, ο αληθινός κίνδυνος για τη Ρωσία είναι οι ΗΠΑ. Ο αποκλεισμός των ΗΠΑ δεν μπορεί να πάρει μια τόσο ωμή μορφή ούτε μπορεί να είναι τόσο απόλυτος, γιατί θα λειτουργήσουν αυτόματα τα ηγεμονικά χαρακτηριστικά αυτής της υπερδύναμης.

Ο σχετικός αποκλεισμός των ΗΠΑ πρέπει να συνοδεύεται πάντα από μια ταχτική συνηγεμονίας ή συνδιαιτησίας. Αυτό έγινε και στη Δημ. της Μακεδονίας. Η Ελλάδα εμπόδισε τις ΗΠΑ να αναγνωρίσουν τη γειτονική χώρα με το όνομα Μακεδονία, αλλά δέχτηκε αδιαμαρτύρητα τη μικρή αμερικανική στρατιωτική παρουσία εκεί, κάτω από την πολιτική γραμμή της συνδιαχείρισης ΗΠΑ - Ρωσίας μέσω του ΟΗΕ. Αυτό έγινε και στο Ντέιτον, αυτό και στο Ισραήλ, αυτό γίνεται παντού. Η ρώσικη ταχτική συνίσταται στον πο-

λιτικό ευνοχισμό των ΗΠΑ, στην επιβολή της υποχρέωσης των ΗΠΑ να υποκύπτουν διαρκώς απέναντι στο ρώσικο βέτο που εκφράζεται συχνά με έμμεσο τρόπο, κυρίως μέσα από εσωτερικούς παράγοντες.

Στην προκειμένη περίπτωση η αληθινή θετική εξέλιξη για τη Ρωσία είναι να δυναμώσει ο αντιαμερικανικός παράγοντας μέσα στη ίδια την Τουρκία. Ήδη η μόνη ανοιχτά φιλοαμερικανική πολιτική δύναμη μέσα στην Τουρκία είναι το κόμμα της Τσιλέρ. Ο Γιλμάζ κινείται σε ψυχρή τροχιά ως προς τις ΗΠΑ, ενώ οι Ετσεβίτ και Ερμπακάν είναι ανοιχτά αντιαμερικάνοι.

Η όξυνση των τουρκοαμερικανικών σχέσεων είναι βασικά δουλειά του Κλίντον. Μόνο αυτός ο ρωσόφιλος έχει τη δυνατότητα να προβοκάρει ολάκερη την αμερικανική αστική τάξη. Αυτό νομίζουμε είναι και το βαθύτερο νόημα του ταξιδιού Σημίτη στις ΗΠΑ, όπως και του ταξιδιού της Κλίντον στην Αθήνα.

Ασφαλώς ο γενικός στόχος της αμερικανικής διπλωματίας μ' αυτά τα ταξίδια είναι η γεφύρωση των υπεροξυμένων ελληνοαμερικανικών σχέσεων που έχει πετύχει το ρωσοσοβινιστικό μέτωπο μέσα στην Ελλάδα εδώ και δεκαετίες. Αυτός είναι προφανώς και ο στόχος του ίδιου του Σημίτη. Όμως πίσω από αυτό το σαφή και ανοιχτό στόχο ο Κλίντον επιδιώκει να διαταράξει τις αμερικανοτουρκικές σχέσεις. Έτσι μπόρεσε να υποβάλει στην αμερικανική διπλωματία τη γραμμή της πολιτικής υποστήριξης προς την Ελλάδα στο Αιγαίο, δήθεν επειδή ο αντιαμερικανισμός είναι πιο έντονος στην Ελλάδα παρά στην Τουρκία.

Έτσι ο Κλίντον με τις δύο θέσεις: "προσφυγή στη Χάγη ή σε άλλο φόρουμ διαιτησίας" και "όχι στην απειλή χρήσης βίας", στριμώχνει στο έπακρο την Τουρκία και καλύπτει πρακτικά την Ελλάδα στο βέτο της ενάντια στην τελωνειακή ένωση Ε. Ένωσης-Τουρκίας.

Όταν ο Σημίτης κατεβάζει τη γραμμή ότι άρση του ελληνικού βέτο στην τελωνειακή ένωση σημαίνει Χάγη και όχι στην απειλή χρήσης βίας, ξέρει καλά ότι θα συναντήσει ένα ανυποχώρητο "όχι" από την Τουρκία. Γιατί η Τουρκία είναι νομικά ολότελα αδύναμη στην Ίμια και ξέρει ότι θα χάσει την υπόθεση στη Χάγη. Η Τουρκία υπέστη πολιτικό βατερλό στην Ίμια χάρη στην έξοχη προβοκάτσια Σκανδαλίδη - Ετσεβίτ μέσω των αντιστοιχών προβοκατόρων δημάρχου Καλύμνου και δημοσιογράφου της Χουριέτ.

Αν λοιπόν η διευθέτηση στο Αιγαίο ξεκινήσει από την καταδίκη της Τουρκίας στην πρώτη μάχη, καταλαβαίνει κανείς την κατοπινή διπλωματική της αδυναμία. Αλλά για να είναι σίγουρος ο Σημίτης -για την ακρίβεια οι ρωσόδουλοι που κανονίζουν την εξωτερική πολιτική του- ότι η Τουρκία θα πει όχι, έβαλε σαν ό-

ρο της άρσης του βέτο και «δήλωση της Τουρκίας ότι θα απέχει από απειλές χρήσης βίας». Όμως η απειλή χρήσης βίας της Τουρκίας είναι δεμένη με την άρνησή της να αποδεχτεί την επέχταση της ελληνικής αιγιαλίτιδας ζώνης στα 12 μίλια, που είναι επίσης στην ουσία της μια εχθρική ενέργεια της Ελλάδας. Όμως η Ελλάδα δε συζητάει ότι μπορεί να μην προχωρήσει σ' αυτή την επέχταση. Ξέρει λοιπόν ότι η Τουρκία επίσης δε θα παραιτηθεί από την απειλή της χρήσης βίας.

Στην πραγματικότητα ο μόνος τρόπος να ξεμπλοκαριστεί η κατάσταση στο Αιγαίο είναι μια συνολική διαπραγματεύση με την Τουρκία. Αλλά αυτή την απορρίπτει το ρωσοσοβινιστικό μέτωπο σταθερά εδώ και 15 χρόνια. Έτσι βγαίνουν απέξω από κάθε διαπραγματεύση, αλλά και κάθε προσφυγή στη Χάγη, τα δύο ισχυρά για την Τουρκία ζητήματα: το ζήτημα της στρατιωτικοποίησης των ελληνικών νησιών και το ζήτημα των 10 μιλίων στον εναέριο χώρο. Γι' αυτό άλλωστε η κυβέρνηση Λαλιώτη - Σημίτη προβάλλει σαν δεύτερο βήμα προσέγγισης πάλι ένα επιμέρους ζήτημα, την υφαλοκρηπίδα, και πάλι ένα δικαστήριο, επειδή και σ' αυτό το ζήτημα η Αγκυρα είναι νομικά πιο αδύναμη από την Αθήνα. Έτσι εξασφαλίζεται το τέλμα.

Μέσα λοιπόν σ' αυτό το ελληνικό μέτωπο της άρνησης μπαίνει έντεχνα ο Κλίντον (που επίσης όχι τυχαία έχει δηλώσει εδώ και ένα χρόνο ότι η Ελλάδα έχει το δικαίωμα της επέχτασης της αιγιαλίτιδας ζώνης), αλλά με την πιο προωθημένη ρώσικη γραμμή. Αναφερόμαστε στις δύο φρασούλες που ξεστόμισε προχθές: Τη μια που κάλεσε «σε κάποιο άλλο μηχανισμό διαιτησίας», που ακολουθεί την υπόδειξή του για τη Χάγη, και την άλλη «να αντιμετωπίσουν τα θέματα που τους ενδιαφέρουν (την Ελλάδα και την Τουρκία) στο κατάλληλο φόρουμ».

Αυτά, ιδιαίτερα το πρώτο, αφορούν την ΟΑΣΕ (πρώην ΔΑΣΕ), την οποία θέλει η Ρωσία γιατί μόνο μέσα απ' αυτήν θα ανακατευτεί σαν μέρος της ελληνοτουρκικής διαιτησίας. Γι' αυτό το ψευτοΚΚΕ είναι σταθερά αντίθετο με την προσφυγή στη Χάγη. Έτσι, λοιπόν, προσεχτικά ετοιμάζεται μια ρωσοαμερικανική μεσολάβηση στα ελληνοτουρκικά, που θα επιτρέψει στη Ρωσία να παίζει ανοιχτά το ρόλο που επιθυμεί στο Αιγαίο και την Κύπρο.

Να λοιπόν γιατί το ταξίδι του Σημίτη στις ΗΠΑ ήρθε παράλληλα να διευκολύνει και το εσωτερικό πολιτικό παιχνίδι των ρωσόδουλων στις δύο χώρες: Στις ΗΠΑ να εξασφαλιστεί στον Κλίντον μια νέα τετραετία και στην Ελλάδα να εκλεγεί αντιπρόεδρος στο Συνέδριο του ΠΑΣΟΚ ο Σημίτης και όχι ο Τσοχατζόπουλος, σαν εκπρόσωπος του σοβινισμού. Με το ταξίδι της Κλίντον στην

Το κυνήγι των αγελάδων

Ο ΣΟΣΙΑΛ-ΜΕΣΑΙΩΝΑΣ ΤΡΟΜΟΚΡΑΤΕΙ ΤΟΥΣ ΛΑΟΥΣ

συνέχεια από τη σελ. 1

ναν πανευρωπαϊκό χορό ιδεολογικής τρομοκρατίας, πανικού και καταστροφής.

Στην πραγματικότητα η ανακρίβωση των άγγλων ειδικών ήταν μόνο ο σπινθήρας. Η εκρηκτική ύλη ήταν συσσωρευμένη στα υπόγεια της Ευρώπης, και πρώτ' απ' όλα της ίδιας της Αγγλίας.

Η αρρώστια των τρελών αγελάδων πρωτοδιαπιστώθηκε στα 1985 και μέχρι τα 1989 είχε δώσει 10.000 κρούσματα σε σύνολο δεκάδων εκατομμυρίων βοοειδών, ενώ εκείνη την εποχή μπήκε στο κέντρο της πολιτικής διαμάχης στην Αγγλία. Το 1989 το Εργατικό Κόμμα έκανε σημαία του την αρρώστια για να καταγγείλει τη συντηρητική κυβέρνηση για αδιαφορία "για την υγεία του λαού", επειδή δεν έπαιρνε τα πιο δραστικά μέτρα εξόντωσης μεγάλων πληθυσμών αγελάδων.

Από εκείνη τη στιγμή ως τα σήμερα ήταν κύρια η πολιτική σύγκρουση μέσα στην Αγγλία που οδήγησε τη Γαλλία, αρχικά, και τη Γερμανία, αργότερα, να πάρουν μερικά μέτρα σε βάρος του αγγλικού κρέατος.

Όμως ήδη φτιάχτηκε το στρατόπεδο των φανατικών εχθρών των τρελών αγελάδων από ένα τμήμα της σοσιαλδημοκρατίας και τους οικολόγους της Ευρώπης, που ζητούσαν ριζοσπαστικά μέτρα και προεξοφλούσαν το χειρότερο για την ανθρωπότητα.

Αυτό το στρατόπεδο αισθάνθηκε πως δικαιώθηκε όταν υπήρξε μια πρώτη επιστημονική αναφορά ότι **ΜΠΟΡΕΙ** η KJD να έχει σχέση με τη BSE. Εκεί τρελάθηκε από χαρά όλος ο ευρωπαϊκός οικολογικός και ψευτοαριστερός μεσαιώνας και άρχισε να καταριέται το κυνήγι του κέρδους που έκανε τις αγελάδες σαρκοφάγα και η σαρκοφαγία τις οδήγησε στην τρέλα. Αυτό είναι το μικροαστικό ιδεολογικό υπόβαθρο πάνω στο οποίο δούλεψαν όλοι οι δημαγωγοί της τηλεόρασης, όλος ο εθνικισμός, ο σοσιαλφασισμός και ο δεξιός αντικαπιταλισμός της Ευρώπης για να φτιάξουν το πελώριο υστερικό ρεύμα του τελευταίου μήνα.

Αυτό το ρεύμα χαρακτηρίζεται βασικά από την άγνοια των κοινωνικών νόμων του καπιταλισμού και από την περιφρόνηση των συμπερασμάτων της επιστήμης. Αυτό είναι το ρεύμα της σύγχρονης μικροαστικής δεισιδαιμονίας που πάνω του πατάει ο φασισμός, δηλ. η χειρότερη έκφραση του καπιταλιστικού μονοπώλιου.

Καταρχήν, η σπογγόμορφη εγκεφαλοπάθεια δεν προκλήθηκε από τη σαρκοφαγία των αγελάδων, αλλά από το ότι η ελάχιστη σάρκα που έφαγαν ήταν μολυσμένη. Η σάρκα αυτή έχει τη μορφή

του κρεατάλευρου και περιεχόταν μόνο σε ποσοστό 4% στο σύνολο της τροφής των βοοειδών. Αυτό το κρεατάλευρο ήταν μολυσμένο γιατί περιείχε άρρωστο εγκέφαλο αρνιών από την παραπλήσια και συνηθισμένη για τα αρνιά αρρώστια. Η αρρώστια αυτή των αρνιών δεν οφείλεται στην κρεατοφαγία, αφού είναι πολύ παλιά, αλλά και γιατί τα αρνιά είναι τέλειοι χορτοφάγοι και δεν τρώνε κρεατάλευρα ούτε τώρα ούτε ποτέ πριν. Αν λοιπόν μερικές αγελάδες τρελάθηκαν, αυτό δεν έχει καθόλου να κάνει με το ότι έγιναν σαρκοβόρες. Όμως το επιχείρημα αυτό της κρεατοφαγίας ή του "κανιβαλισμού" των αγελάδων συγκίνησε πολύ τη μικροαστική τάξη, γιατί είδε σ' αυτό την αγαπημένη της πρόληψη. Είδε την "ανωμαλία" στην οποία οδηγεί η "άλογη τεχνική πρόοδος" την "αγνή φύση", είδε το εφιαλτικό τέλος της υπέροχης εποχής όπου κάθε τροφή ξεπεταγόταν μόνη της από τη γη δίχως χημικές επιδράσεις, δίχως λιπάσματα, εντομοκτόνα και άλλα "τερατώδη" πράγματα που κατέστρεψαν τις υπέροχες γεύσεις και τα προϊόντα της ήρεμης, ευτυχισμένης και φυσιολογικής ζωής του χωριού.

Η ΜΙΚΡΟΑΣΤΙΚΗ ΠΡΟΚΑΤΑΛΗΨΗ ΓΙΑ ΤΗ ΒΙΟΜΗΧΑΝΙΚΗ ΓΕΩΡΓΙΑ ΚΑΙ Ο ΝΕΟΣ ΜΕΣΑΙΩΝΑΣ

Χάρη σ' αυτή την πρόληψη μπορεί κανείς να καταλάβει πώς πίσω από τους φασίστες του Ριζοσπάστη και του Σκάι στοιχίστηκαν οι μικροαστοί της οικολογίας, του νεοτροτσκισμού και της αναρχίας για να καταγγείλουν τη θαυσερική πολιτική που "μετέτρεψε τις αγελάδες σε σαρκοφάγα στο βωμό του κέρδους", και πώς όλοι αυτοί βρήκαν ένα κοινό πρόθυμο να τους ακολουθήσει στην αντικρεατική υστερία.

Μα όποιος ξέρει κάτι από σύγχρονη γεωπονία θα έχει μάθει ότι σε όλους τους τομείς της παραγωγής τροφίμων έχουν παραβιαστεί, με τον πιο μεγαλόπρεπο τρόπο, οι παλιές μέθοδοι καλλιέργειας και εκτροφής, αλλά κυρίως έχουν επαναστατικοποιηθεί και έχουν αλλάξει με "βίαιες" εξωτερικές επεμβάσεις ακόμα και τα ίδια τα είδη. Η γενετική κάνει τώρα θαύματα και αλλάζει καθημερινά το πρόσωπο της παραγωγής τροφίμων και στο φυτικό και στο ζωικό κόσμο. Διαρκώς νέα, επαναστατικά υβρίδια, διαρκώς νέες επεμβάσεις στην κτηνοτροφία με την παραγωγή, την κατάψυξη και την εμφύτευση όλο και πιο τελειοποιημένων και εξειδικευμένων εμβρύων.

Ασφαλώς μπορεί κανείς να αναπολεί την "αλανιάρια κότα", το μοσχάκι του βουνού και την κατακόκκινη μασίφ ντομάτα του

παππού του. Και είναι δυνατό να ικανοποιείται ακόμα και σήμερα μια μερίδα τέτοιων αναγκών με μια αγροτική παραγωγή πολυτελείας. Όμως δίχως τις "ανωμαλίες" που περιγράψαμε, δίχως αυτές τις ασύλληπτες επαναστάσεις στη γεωπονία δε θα μπορούσαν να ικανοποιηθούν σε τέτοια κλίμακα οι σημερινές βιοτικές ανάγκες των μαζών.

Η μικροαστική τάξη δε θέλει να θυμάται ότι δίπλα στην αλανιάρια κότα, το αγνό μοσχάκι και την κόκκινη αγνή ντομάτα ζούσε ένας εξαιρετικά υποσιτισμένος λαός στην ύπαιθρο και την πόλη.

Αλλά η ιστορία της γεωργίας ήταν από πάντα μια ιστορία παραβίασης της φύσης, μόνο που γινόταν με πολύ πιο αργούς ρυθμούς. Δεν είναι παραβίαση της φύσης η μετατροπή των άγριων ζώων σε ήμερα οικόσιτα; Δεν είναι παραβίαση της φύσης η εκτεταμένη καταστροφή των δασών όλης της βόρειας Ευρώπης για να μετατραπούν σε καλλιεργήσιμες εκτάσεις; Το μαγείρεμα του κρέατος δεν ήταν μια παραβίαση της "φυσικής" ανθρώπινης διαίτας της ωμής σάρκας; Ο ίδιος ο άνθρωπος δεν είναι ένας χορτοφάγος πύθηκος που μετατράπηκε σε σαρκοφάγο;

Αυτοί λοιπόν που θέλουν να βλέπουν την εκδίκηση της φύσης σε κάθε κατάκτηση του ανθρώπου είναι οι ίδιοι που δεν αναγνωρίζουν ότι η ανθρώπινη ιστορία είναι μια πάλη για την κυριαρχία πάνω στη φύση και ότι αυτή η κυριαρχία έχει γενικά πραγματοποιηθεί στην εποχή του καπιταλισμού. Ο καπιταλισμός έχει αναλάβει σαν ιστορική αποστολή ακριβώς να επιβάλει αυτή την κυριαρχία. Και, ώσπου να αντικατασταθεί από το σοσιαλισμό, θα συνεχίσει να επεκτείνει αυτή την κυριαρχία του ανθρώπου πάνω στη φύση.

Αυτό είναι που εξεγείρει τους παπάδες και τον υπόλοιπο μεσαίωνα, δηλ. η επαναστατική παραγωγική πλευρά του καπιταλισμού, και θέλουν να πέσει φωτιά από το θεό και να κάψει τους αλαζόνες ανθρώπους και την επιστήμη τους. Η περίπτωση του AIDS τους πρόσφερε μια χαρακτηριστική ευκαιρία και την εμφάνισαν σαν τιμωρία για την παρακμή των ηθών. Όπως με τις τρελές αγελάδες ο τόνος δόθηκε στο ότι έγιναν σαρκοφάγες και όχι στο ότι έφαγαν άρρωστα κρέατα, έτσι και με το AIDS ο τόνος δόθηκε όχι στην αρρώστια του αίματος, αλλά στην ομοφυλοφιλία που έκανε τη μετάδοση σχετικά πιο εύκολη.

Έτσι σκέφτονται και οι μικροαστοί, μόνο που αυτοί δεν επιθιμούν την τιμωρία, αλλά την τρέμουν και πάντα περιμένουν την εκδίκηση της φύσης σαν απάντηση στις προόδους της επιστήμης.

Σ' αυτό το δουλεμένο χωράφι των μαζικών προλήψεων εμφανίζονται λοιπόν οι πιο έμπειροι σκοταδιστές του αιώνα μας, οι σοσιαλφασίστες, και τα δένουν όλα αυτά με αντικαπιταλιστική φρασεολογία: Η φιλελεύθερη Θάτσερ φταίει επειδή άφησε να χρησιμοποιηθούν κρεατάλευρα για τις αγελάδες και γιατί στη συνέχεια δεν τις εξόντωσε όλες. Λες και τα κρεατάλευρα δε χρησιμοποιούνται με μανία τόσο από τους φιλελεύθερους όσο και από τους κρατικιστές παντού στον πλανήτη. Όμως το βασικό επιχείρημα του σοσιαλφασισμού είναι ότι το κεφάλαιο δεν επέτρεψε την εξόντωση των αγελάδων γιατί σκέφτηκε τα έξοδα. Έβαλε δηλ. συνειδητά την υγεία του λαού σε κίνδυνο για να μη μειωθούν τα κέρδη συνολικά του αγγλικού κεφάλαιου.

Σύμφωνα μ' αυτή την ανάλυση, όλες οι επιστημονικές επιτροπές του 1988 και 1989 που συστάθηκαν από την αγγλική κυβέρνηση για να μελετήσουν την επικινδυνότητα της αρρώστιας και τα μέτρα που έπρεπε να παρθούν ήταν πουλημένες στην αστική τάξη. Αλλά και οι επιστημονικές επιτροπές και οι κτηνίατροι της Ευρώπης, που πήραν αργότερα επίσης λίγο αυστηρά μέτρα, ήταν και αυτοί πουλημένοι στο κεφάλαιο. Ακόμα και η Παγκόσμια Οργάνωση Υγείας, με τους πιο διαπρεπείς ειδικούς στο συγκεκριμένο ζήτημα, που διαβεβαίωσε πρόσφατα, στις 5 του Απριλίου, ότι πούθενά δεν αποδείχτηκε σχέση της BSE και της KJD (και ζήτησε καταστροφή μόνο των εντοσθίων των βοοειδών των χωρών που είχαν κρούσματα της BSE), ακόμα και αυτή η επιτροπή δεν είχε λόγους να γίνει πιστευτή, αφού το παγκόσμιο κεφάλαιο τα κανονίζει όλ' αυτά.

Γι' αυτού του είδους την προπαγάνδα δεν έχει καμιά αξιοπιστία και η ίδια η αγγλική επιστημονική ομάδα από την ανακοίνωση της οποίας ξεσηκώθηκε ο θόρυβος. Γιατί η ίδια αυτή ομάδα, μόλις είδε την υστερία που σηκώθηκε, δημοσίευσε άρθρο σε ιατρικό περιοδικό που έγραφε: «*Τονίζουμε με έμφαση ότι δεν υπάρχουν άμεσες αποδείξεις για τέτοιου είδους σχέση, και φυσικά είναι πιθανόν να δοθούν και άλλες εξηγήσεις.*» (Ελευθεροτυπία).

Ούτε νοιάζεται αυτή η προπαγάνδα για τη στατιστική που λέει ότι τα κρούσματα της αρρώστιας των αγελάδων μειώνονταν αδιάκοπα μέχρι την ώρα που ξεκίνησε η πρόσφατη εκστρατεία και που αποδεικνύει ότι τα μέτρα που είχε πάρει η αγγλική κυβέρνηση, αλλά και η EOK, μετά τις προτάσεις των επιστημόνων είχαν ήδη φέρει ραγδαία θετικά αποτελέσματα.

Καταγράφουμε τις χρονολογίες της αρρώστιας και δίπλα τα κρούσματα:

1987: 420 κρούσματα
1988: 2185 »
1989: 7136 »
1990: 14180 »
1991: 25025 »
1992: 35045 »
1993: 36755 »
1994: 23943 »
1995: 12245 »

Η λογική του σοσιαλφασισμού είναι απόρρητη σε τέτοια επιχειρήματα: "Το κεφάλαιο μπορεί να αγοράζει και τις στατιστικές".

ΟΙ ΑΝΑΓΚΑΙΟΤΗΤΕΣ ΤΟΥ ΚΑΠΙΤΑΛΙΣΜΟΥ ΚΑΙ ΤΗ ΜΕΤΡΑ ΤΟΥ ΓΙΑ ΤΗ ΔΙΑΤΗΡΗΣΗ ΤΟΥ ΚΕΡΔΟΥΣ

Όμως ο μαρξισμός δεν είναι μεσαιώνας. Και ξέρει πού βρίσκεται η αστική απάτη και πού οι αναγκαιότητες του καπιταλισμού.

Η αγγλική αστική τάξη είχε και έχει συμφέρον να μειώσει τα έξοδα για την εξουδετέρωση της αρρώστιας των βοδιών. Τη συμφέρει δηλ. να πληρώσει όσο γίνεται πιο λίγα για να γλιτώσει από αυτή την αρρώστια. Όμως δεν τη συμφέρει να κρύψει από τον εαυτό της τον κίνδυνο μιας επιδημίας που θα παρασύρει στον τάφο χιλιάδες ή εκατομμύρια ανθρώπους, όπως ισχυρίζονται οι οπαδοί του σοσιαλμεσαιώνας.

Κάθε αστική τάξη δε θα έπαιζε με τον κίνδυνο μιας τέτοιας επιδημίας όχι επειδή είναι φιλόνητρο, αλλά γιατί θα ήταν αυτή η ίδια που θα έχανε δισεκατομμύρια για την περίθαλψη και ασφάλιση των θυμάτων, και κυρίως γιατί η επιδημία θα της αφαιρούσε ένα ανεκτίμητο εργατικό και στελεχικό δυναμικό που αυτή εκμεταλλεύεται. Αυτό θα είχε σαν έσχατη συνέπεια και τη μείωση του εφεδρικού στρατού ανέργων και την αύξηση του μεροκάματου στη χώρα αυτή. Αλλά η αστική τάξη της συγκεκριμένης χώρας δεν έχει και κανένα συμφέρον να αφήσει να σέρνεται και να δυναμώνει μια επιδημία έστω και μόνο των ζώων. Μοιραία μια τέτοια επιδημία αυξάνει τη φύρα του ζωικού πληθυσμού της και επιβαρύνει το κόστος της κτηνοτροφικής βιομηχανίας. Έτσι είναι αρκετά αυτοκτονικό να θελήσει η ίδια η αστική τάξη να δωροδοκήσει τους ειδικούς της για να της πουν ψέματα σχετικά με τα μέτρα που πρέπει να πάρει για να εξουδετερώσει την επιδημία των ζώων, και τερατώδες να τους δωροδοκήσει για να της αποκρύψουν μια επερχόμενη επιδημία των ανθρώπων.

Ακόμα όμως και αν η εγγλέζικη αστική τάξη ήταν τόσο ηλίθια, χοντρόπετη και τυφλή μπροστά στο προσωρινό κέρδος που θα είχε με το να μην πάρει αυστηρά μέτρα, δε θα μπορούσε να αντέξει

στη διεθνή πίεση των ανταγωνιστών της για μια δεκαετία. Αν οι εγγλέζοι επιστήμονες και οι εγγλέζικες στατιστικές μπορούσαν να λένε ωμά ψέματα για μια δεκαετία, οι ευρωπαίοι επιστήμονες και οι στατιστικές τους, και κύρια οι αμερικάνοι, οι νεοζηλανδοί και οι αργεντινοί αντίστοιχοι θα είχαν κάθε λόγο να λένε το αντίστροφο, καθώς θα ήταν πουλημένοι στις δικές τους αστικές τάξεις και θα ήθελαν να εξουδετερώσουν την ψηλή ανταγωνιστικότητα της εγγλέζικης κτηνοτροφίας.

Όμως αυτό δεν έγινε ποτέ. Η παγκόσμια κοινότητα των ειδικών επιστημόνων δεν ξεπέρασε ποτέ τη διαπίστωση ότι δε βλέπει άμεσο κίνδυνο ανθρώπινης επιδημίας από τη BSE και δεν πήρε ποτέ εξοντωτικά μέτρα πέρα από τα εξής τρία, που σταδιακά υιοθετήθηκαν μέχρι το 1991, μόνο και μόνο για να μην επεκταθεί η αρρώστια στα υπόλοιπα βοοειδή. Το πρώτο μέτρο ήταν να καταστρέφεται ολόκληρο το ζώο που προσβλήθηκε από την ασθένεια (παρόλο που η ασθένεια χτυπάει μόνο ειδικά σημεία του ζώου), το δεύτερο να μη δίνονται κρεατάλευρα στα μηρυκαστικά εξαιτίας της αρρώστιας και το τρίτο να καταστρέφονται τα εντόσθια που μπορούν να προσβληθούν από την αρρώστια σε όλες τις αγελάδες (εγκέφαλος, ωτιαίος μυελός, ορισμένοι αδένες).

Σε ό,τι αφορά τα μέτρα για τη μη επέκταση της αρρώστιας στο εξωτερικό, αυτά πάρθηκαν στις ευρωπαϊκές χώρες κάτω από την πολιτική πίεση των αντίστοιχων με το εργατικό κόμμα της Αγγλίας πολιτικών ρευμάτων και σε σύγκρουση με τη γραμμή των ειδικών επιστημόνων της Ευρωπαϊκής Επιτροπής. Όμως και αυτά τα μέτρα ήταν καθαρά προληπτικά και καθόλου εξοντωτικά για την αγγλική κτηνοτροφία. Πρόκειται για την απαγόρευση εξαγωγής αγγλικών κρεάτων από ζώα κοπαδιών στα οποία είχε σημειωθεί έστω και ένα κρούσμα της αρρώστιας αρχικά τα δύο τελευταία χρόνια και στη συνέχεια για τα 6 τελευταία χρόνια.

Είναι πραγματικά ένας καταπέλτης σε βάρος του σοσιαλμεσαιώνα το γεγονός ότι τα κρούσματα της BSE έπεσαν τα τελευταία χρόνια. Αυτό δείχνει ότι όλα αυτά τα μέτρα ήταν αποδοτικά και οι επιστήμονες είχαν συλλάβει τις πρακτικές συνέπειες και τη φύση της αρρώστιας.

Αν λοιπόν κανείς θελήσει να περάσει σε πραγματική, δηλ. αριστερή και μαρξιστική κριτική στην εγγλέζικη αστική τάξη, πρέπει να συγκεντρώσει τα πυρά του στο βαθμό **εφαρμογής των μέτρων** που πρότεινε η επιστήμη.

Η ΑΡΙΣΤΕΡΗ ΚΡΙΤΙΚΗ ΤΗΣ ΑΣΤΙΚΗΣ ΤΑΞΗΣ ΣΤΟ ΖΗΤΗΜΑ ΤΗΣ ΥΓΙΕΙΝΗΣ ΤΩΝ ΤΡΟΦΩΝ

Εδώ εκδηλώνεται ο καπιταλισμός σαν σύστημα που καταστρέφει ανθρώπους και παραγωγικές δυνάμεις. Όμως η μικροαστική και σοσιαλφασιστική προπαγάνδα δε συγκέντρωσε ποτέ σ' αυτό το ζήτημα τα πυρά της. Ο λόγος

είναι απλός: Ο υπεύθυνος για τη μη εφαρμογή των διατάξεων είναι, πρώτο, οι επιμέρους κτηνοτροφικές επιχειρήσεις και, δεύτερο, το αγγλικό κράτος, που προσπάθησε να ρίξει στο κτηνοτροφικό κεφάλαιο το κύριο οικονομικό βάρος των μέτρων ενάντια στην επιδημία. Όμως η σοσιαλφασιστική και μικροαστική κριτική δεν αρέσκεται να κάνει κριτική στη μεσαία αστική τάξη, όπως είναι η κτηνοτροφική στην Αγγλία, αλλά ούτε και να κάνει κριτική στο κράτος ότι δε συμπεριφέρεται με γενναιοδωρία απέναντι σε επιμέρους τμήματα της αστικής τάξης.

Έτσι, δεν ακούστηκε πουθενά ότι η αρρώστια των τρελών αγελάδων **καθυστέρησε** να νικηθεί και εξαπλώθηκε σε νούμερα μεγαλύτερα από όσα είχαν προβλέψει οι ειδικοί (όχι όμως πολύ μεγαλύτερα) γιατί οι εκτροφείς των αγελάδων δε δήλωναν τα ζώα στο κράτος και δεν τα κατέστρεφαν, γιατί οι επιδοτήσεις που έπαιρναν ήταν μικρές μέχρι το τέλος του 1988 (μόλις το 50% της αξίας του αποσυρμένου ζώου). Έτσι πέρασαν χιλιάδες άρρωστες αγελάδες στην κατανάλωση και τα εντόσθιά τους στις ζωοτροφές. Αυτό το κακό σταμάτησε μόλις η κρατική αποζημίωση στους παραγωγούς ανέβηκε στο 100%. Ταυτόχρονα το αγγλικό Υπουργείο Γεωργίας διαπίστωσε το 1994 ότι ένα μεγάλο ποσοστό βιομηχάνων ζωοτροφών συνέχισε να πουλάει ζωοτροφές από μολυσμένα ζώα, ενώ ένα αντίστοιχο ποσοστό από κτηνοτροφικές επιχειρήσεις συνέχισε να ταΐζει τα ζώα της μ' αυτές.

Η μεγαλύτερη όμως "τύπια" της αντιBSE εκστρατείας σε όλη την Ευρώπη βρίσκεται στην καταστράτηγηση της απόφασης της Ευρωπαϊκής Επιτροπής τον Ιούνιο του 1994 για τη μέθοδο παρασκευής των κρεατάλευρων, ώστε να σκοτωθεί ο νοσογόνος παράγοντας της επιζωοτίας στα πρόβατα, που προκαλεί την αρρώστια. Σύμφωνα μ' αυτή την απόφαση, θα έπρεπε τα κρεατάλευρα να βράζονται στους 133 βαθμούς Κελσίου και σε πίεση 3 ατμοσφαιρών για 20 λεπτά. Αυτή λοιπόν την οδηγία δεν την εφάρμοσε σχεδόν κανένας βιομήχανος του είδους, γιατί θα αυξανόταν -ιδιαίτερα με τις 3 ατμόσφαιρες- το κόστος παραγωγής. Σ' αυτές τις παλιανθρωπιές ειδικεύεται το κεφάλαιο, σε συνεργασία πάντα με τα πιο διεφθαρμένα τμήματα του κρατικού μηχανισμού που κάνει τους ελέγχους τους σχετικούς με τη συμμόρφωση της βιομηχανίας παραγωγής τροφίμων στους κανόνες υγιεινής.

Μπορεί λοιπόν κανείς να δει τη διαφορά ουσίας ανάμεσα στις δύο κριτικές, τη σοσιαλφασιστική και μικροαστική, από τη μια, και τη μαρξιστική-εργατική, από την άλλη, στο ζήτημα της βιομηχανίας των τροφίμων (βιομηχανία με την ευρύτερη έννοια, που περιλαμβάνει και την κυρίως γεωργική παραγωγή και τη μεταποίηση).

Η ΑΡΙΣΤΕΡΗ ΚΑΙ Η ΣΟΣΙΑΛΦΑΣΙΣΤΙΚΗ ΚΡΙΤΙΚΗ Η ΣΟΣΙΑΛΦΑΣΙΣΤΙΚΗ ΚΑΙ ΜΙΚΡΟ-

αστική κριτική ποντάρει στην απόσταση των μαζών από την επιστήμη και το επιστημονικό πνεύμα και προπαγανδίζει ότι δεν υπάρχει ταξικά ουδέτερη επιστήμη ούτε στον τομέα των φυσικών επιστημών και της τεχνικής, οπότε ούτε και στην ιατρική. Ταυτόχρονα βεβαιώνει τις μάζες ότι υπάρχει ένα παγκόσμιο ενιαίο κέντρο του καπιταλισμού που συνωμοτεί ανεξέλεγκτο, κυριαρχεί πάνω στην επιστήμη και στους επιστήμονες και ανεμπόδιστο μπορεί να αποφασίζει την καταστροφή των ανθρώπων. Έτσι είναι δυνατό αυτό το κέντρο να κρύβει το επερχόμενο τέλος του ανθρώπου από τα τοξικά απόβλητα, από τις ορμόνες και τα φυτοφάρμακα, από τις ακτινοβολίες και τα πυρηνικά, και κυρίως από τα σκοτεινά γενετικά πειράματα που ετοιμάζουν τέρατα υπόδουλα στους ισχυρούς, τέρατα που θα εξοντώσουν τους ανθρώπους. Αυτή η θεωρία του ενιαίου σκοτεινού υπερμπεριαλιστικού αντιδραστικού κέντρου προσωποποιείται συνήθως στον αντισημιτισμό.

Η μαρξιστική-εργατική κριτική διακρίνει την αδιάκοπη προσπάθεια που κάνει το κεφάλαιο να επαναστατικοποιήσει τα μέσα παραγωγής, τα προϊόντα και την επιστήμη. Ο στόχος του είναι το κέρδος και το μέσο του είναι η εκμετάλλευση του ανθρώπου. Όμως ο τελικός καρπός αυτής της αρνητικής κίνησης και αυτών των άθλιων προθέσεων είναι ο τεράστιος παραγωγικός πλούτος που θα κληρονομήσει το προλεταριάτο και όλοι οι παραγωγοί της γης. Η μαρξιστική κριτική διακρίνει ότι ένα μέρος αυτής της αντίφασης βρίσκεται στο ότι, ενώ η αστική τάξη, σαν σύνολο, είναι υποχρεωμένη να τελειοποιεί τα προϊόντα της και να τα παράγει με τη λιγότερη ανθρώπινη δουλειά, από την άλλη μεριά μέσα στον ίδιο ανταγωνισμό και με τον ίδιο στόχο το κάθε κίνημα του κεφάλαιου προσπαθεί να εξαπατάει τους καταναλωτές, να νοθεύει τα προϊόντα και να ρίχνει όσο μπορεί τα στάνταρ της υγιεινής. Αυτό όμως το "όσο μπορεί" δεν μπορεί να βγει έξω από τις σιδερένιες ανάγκες του ανταγωνισμού ούτε έξω από τις συνολικές ανάγκες της αστικής τάξης. Το όριο βρίσκεται στο ότι οι μάζες δε θα πρέπει να καταλάβουν, στο ότι οι ανταγωνιστές δε θα πρέπει να επωφεληθούν και στο ότι το κράτος δε θα βάλει το ειδικό πάνω από το γενικό συμφέρον της άρχουσας τάξης.

Αυτός είναι ο λόγος για τον οποίο αργεί τόσο πολύ η οικολογική συντέλεια του κόσμου, που τόσο παθιασμένα προπαγάνδισε μαζί με τους παπάδες η μικροαστική και η σοσιαλφασιστική οικολογία για δεκαετίες. Έτσι, ενώ η υπερβολική και ακατάλληλη χρήση ορμονών, φυτοφαρμάκων, βρώμικων και υποβαθμισμένων ζωοτροφών συνεχίζεται, όπως συνεχίζεται η καταπάτηση των όρων υγιεινής σε ολόκληρους τομείς της διαδικασίας παραγωγής τροφίμων, όπως συνεχίζεται η μόλυνση της ατμόσφαιρας, των θαλασσών, αλλά και η κατασπατάληση των πηγών ενέργειας και

του οργανικού πλούτου του πλανήτη, ενώ γίνονται όλα αυτά τα τερατώδη από τη φύση της καπιταλιστικής λειτουργίας, όχι μόνο η συντέλεια του κόσμου δεν ήρθε, αλλά συνεχίζει να αυξάνεται ο μέσος όρος ζωής στις χώρες όπου οι άνθρωποι μπορούν να χορτάσουν τρώγοντας "πλαστικά" κοτόπουλα, παρόλο που αναπνέουν το μολυσμένο αέρα μιας μέσης βιομηχανικής πόλης.

Αν κανείς δει από μια τέτοια σκοπιά τα πράγματα, θα διαπιστώσει γιατί τα σοσιαλμεσαιωνικά κινήματα της οικολογίας είναι τόσο αδύναμα στον Τρίτο Κόσμο. Για τη μεγάλη μάζα της ανθρωπότητας το ζήτημα είναι να οικειοποιηθεί τις κατακτήσεις της επιστήμης και της τεχνικής και να εξασφαλίσει την επαρκή και υγιεινή, έστω μέσης ποιότητας, τροφή του βορρά. Αυτό είναι το μεγαλύτερο πρόβλημα και για την αυξανόμενη φτωχολογία των βιομηχανικών χωρών.

Μόνο σε μια τέτοια κλίμακα μπορεί κανείς να κατανοήσει πόσο εξωφρενικά σπάταλο, πόσο ταξικά αντιδραστικό είναι το αποτέλεσμα της υστερίας ενάντια στις "τρελές αγελάδες".

Η εξόντωση 5 εκατομμυρίων αγελάδων, που είναι στη συντριπτική τους πλειοψηφία υγιείς, μόνο και μόνο για μια μακρινή πιθανότητα επιδείνωσης μιας σπάνιας αρρώστιας του ανθρώπου είναι μια προσβολή στον Τρίτο Κόσμο, που τρέει κρέας μια φορά το χρόνο και μπροστά στη γενική αδιαφορία πεθαίνει από αβιταμίνωση, έλλειψη πρωτεϊνών και δυσεντερία επειδή πίνει νερό μέσα από τις λάσπες. Είναι το ίδιο με το έγκλημα της απόσυρσης και καταστροφής των φρούτων και του βούτυρου για να μην πέσουν οι αγροτικές τιμές της E.E., όταν η ανθρωπότητα στην πλειοψηφία της υποσιτίζεται.

Αυτά είναι τα αποτελέσματα του σοσιαλφασιστικού μεσαιώνα, που τολμάει να μιλάει για κοινωνική επανάσταση. Η αληθινή αδυναμία της ευρωπαϊκής αστικής τάξης είναι ότι υπόκυψε σ' αυτή

την πίεση ετοιμάζοντας έτσι το δικό της θάνατο. Κερδισμένοι από τη βαθιά κρίση εμπιστοσύνης και την άνοδο των ευρωπαϊκών εθνικισμών που φούντωσε με την κρίση των τρελών αγελάδων θα είναι οι ανατολικοί φασισμοί. Η κάθε χώρα κοίταξε να βάλει σε καραντίνα την αγγλική κτηνοτροφία, ενώ στην Αγγλία δυνάμωσε το δηλητήριο του απομονωτισμού από την υπόλοιπη Ευρώπη. Ταυτόχρονα χάθηκαν για την Ευρώπη, για την ανάπτυξη και για τη σύγκλιση Βορρά - Νότου εκατοντάδες δισεκατομμύρια δραχμές, που θα αποζημιώσουν μερικά την αγγλική κτηνοτροφία.

Όσο για τη χώρα μας, εδώ είχαμε τις λαμπρότερες επιδόσεις σε φασισμό όπως πάντα. Όλα τα κανάλια μας ήταν ενάντια στην αγγλική καπιταλιστική ψώρα, όλα υπέρ του ελληνικού παραδοσιακού αγνού κρέατος, ενώ κανείς Τζουμάκας, κανένας Χρυσόχοϊδης και κανένας Πεπονής δε βγήκε να μιλήσει στο λαό και να τον διαφωτίσει για το αληθινό μέγεθος του προβλήματος. Έτσι φτιάχτηκε στη χώρα μας η μεγαλύτερη υστερία ενάντια στο μοσχαρίσιο κρέας και στο κρέας γενικά.

Όταν όμως οι μάζες κατευθύνθηκαν αναγκαστικά στο αρνίσιο κρέας για το Πάσχα και ήρθε η ώρα να γευτούν οι χτυπημένοι κτηνοτρόφοι λίγο καλύτερες τιμές για τα αρνιά τους, τότε πρόθυμα ο ίδιος μεσαιώνας που φρόντισε να διογκώσει το πρόβλημα φρόντισε τώρα να κάνει διατίμηση στα αρνιά. Αυτή τη φορά οι κτηνοτρόφοι είχαν δίκιο να ξεγερθούν ενάντια σ' αυτή τη βρώμικη συμμορία που διοικεί τη χώρα, ζητώντας όμως το αντίστροφο από εκείνο που ζητούσαν πριν ένα μήνα με το γάλα, δηλ. ελεύθερη διαμόρφωση των τιμών.

Σημείωση: Τα βασικά στοιχεία για την αρρώστια των "τρελών αγελάδων" σ' αυτό το άρθρο πάρθηκαν από τη "Monde" της 6ης Απρίλη και από τον "Οικ. Ταχυδρόμο" της 4ης Απρίλη.

ΕΚΛΟΓΕΣ ΤΩΡΑ ΣΤΟ ΣΥΝΔΙΚΑΤΟ ΜΕΤΑΛΛΟΥ

συνέχεια από τη σελ. 2

καίμενο που κυκλοφορούμε, με το οποίο ζητάμε την πραγματοποίηση άμεσων εκλογών.

Η ομάδα Πουντίδη λέρωσε τα εργατικά ιδανικά και πρόδωσε τους αγώνες μας. Πρέπει να πέσει τώρα από τη διοίκηση του Συνδικάτου Μετάλλου!

Αυτό μπορεί να γίνει αν πάρουμε όλοι εμείς οι εργάτες τα πράγματα και τον αγώνα στα χέρια μας! Γιατί υπάρχουν δυνάμεις σήμερα που μπορούν να εγυηθούν την ταξική και δημοκρατική αναγέννηση του Συνδικάτου.

Που θέλουν μέσα από τη δύναμη των εργατών του κλάδου να σηκώσουν ψηλά τις αξίες της ερ-

γατικής υπερηφάνειας, της αξιοπρέπειας και της δικαιοσύνης!

Που θέλουν ένα συνδικάτο πρωτοπόρο στην πάλη για την υπεράσπιση των εργατικών συμφερόντων, ένα συνδικάτο αποφασιστικό παράγοντα για την ανάπτυξη και την άνθηση της παραγωγής στη Ζώνη, άντρο εργατικής δημοκρατίας, λεύτερης κριτικής, μελίσις επεξεργασίας όλων των ιδεών, πρότυπο τιμιότητας και εργατικής ηθικής.

Σ' αυτό τον αγώνα σας καλούμε!

Υπογράψτε το χαρτί της Επιτροπής Αγώνα!

Ο αγώνας τώρα στα χέρια των εργατών!

Πειραιάς, Απρίλης 1996

ΦΟΒΕΡΟ ΣΑΜΠΟΤΑΖ ΜΕ ΤΟ ΚΑΖΙΝΟ

Πριν από δύο χρόνια, τον Αύγουστο του 1994, ξεκίνησαν από τον τότε υπουργό Τουρισμού Λιβανό οι διαδικασίες για την ανάθεση σε ιδιώτες της κατασκευής και λειτουργίας καζίνο στην Αττική, και συγκεκριμένα στο Φλοίσβο. Μετά το συστηματικό σαμποτάρισμα του Λαλιώτη, η Β. Παπανδρέου αποτέλειωσε αυτή την επένδυση με την ανάκληση της άδειας που είχε χορηγηθεί στην κοινοπραξία "Καζίνο Αθηνών" και την προκήρυξη νέου διαγωνισμού. Όλα δείχνουν ότι πρόκειται για εσκεμμένη ενέργεια εξυπηρέτησης των συμφερόντων των ρωσόδουλων Κόκκαλη-Μπόμπολα, που σέρνουν μαζί τους σ' αυτή την ιστορία και το Λαμπράκη.

Ο Λαλιώτης ξεκίνησε το σαμποτάρισμα του καζίνο με το "οικολογικό" κίνημα ενάντια στην επιλογή του Φλοίσβου και την υπόδειξη της κατασκευής στο Λαγονήσι ή την Ανάβυσσο, με αποτέλεσμα την καθυστέρηση της κατασκευής με τη γνωστή μέθοδο της εμπλοκής σε ατέρμονες διαπραγματεύσεις. Στην υπόθεση τότε είχε εμπλακεί ο Αλαφούζος, ο οποίος είχε στραφεί εναντίον ενός μέλους της κοινοπραξίας, του Πανούση, για αθέτηση της συμφωνίας τους να αγοράσει ο Πανούσης το 50% του Σκάι, αντάλλαγμα της μεσολάβησης του Αλαφούζου για την ανάθεση του καζίνο, και κατηγορήσε τους Λιβανό-Πανούση για συμπαιγνία εναντίον του. Στο στόχαστρο Αλαφούζου-Λαλιώτη ήταν ο αυτοδυναμικός Λιβανός, ο οποίος και οδηγήθηκε τελικά στην παραιτήση.

Είναι αλήθεια ότι η ανάθεση αυτή είχε γίνει με αδιαφανείς διαδικασίες. Η Β. Παπανδρέου, για να στηρίξει την απόφασή της, επικαλέστηκε καταρχήν αυτή την αδιαφάνεια αναφερόμενη σε "παρατυπίες". Επικαλέστηκε επίσης την αλλαγή της σύνθεσης της κοινοπραξίας και την αλλαγή της θέσης κατασκευής που επέβαλε διαφοροποιήσεις στους όρους δόμησης οι οποίες δεν έγιναν. Τέλος, διατύπωσε σαν αρχή της αναπτυξιακής πολιτικής της τη θέση ότι «το καζίνο δεν αποτελεί μοχλό ανάπτυξης».

Κανένα από αυτά τα επιχειρήματα δεν έπεισε, γιατί απλούστατα αυτή η απόφαση δεν ήταν συνεπής με κανένα από αυτά. Δηλαδή οι παρατυπίες οδηγούν στον εισαγγελέα, στον οποίο όμως δεν προσέφυγε η Παπανδρέου, η αλλαγή στη σύνθεση της κοινοπραξίας και στη θέση του καζίνο οδηγούν σε διαπραγματεύσεις και τροποποίηση της σύμβασης, που δεν έγιναν, και η αρχή ότι το καζίνο δεν αποτελεί μοχλό ανάπτυξης παγώνει κάθε διαδικασία και δεν οδηγεί σε προκήρυξη νέου διαγωνισμού.

Είναι χαρακτηριστικό ότι, σύμφωνα με τα λεγόμενα των εκπροσώπων των τεσσάρων εταιρειών που μετέχουν στην κοινοπραξία (ΑΤΙΚΑΤ, ΑΛΤΕ, ΠΡΟΟΔΕΥΤΙΚΗ, ΤΕΧΝΟΔΟΜΗ), η Β. Παπανδρέου απέφυγε συστηματικά οποιαδήποτε συνάντηση μαζί τους και, χωρίς να τους ενημερώσει για τις θέσεις της, ενεργώντας πραξι-

κοπηματικά, εμφάνισε στη συνεδρίαση της αρμόδιας κυβερνητικής επιτροπής την εισήγηση για ανάκληση της άδειας. Πόσο ύποπτη είναι η Β. Παπανδρέου φαίνεται καλύτερα από το γεγονός ότι μόνο αυτή, λυσασμένα, ενάντια σε μία συντριπτική αντίθετη πλειοψηφία των υπόλοιπων στελεχών (συμπεριλαμβανομένων των Τσοχατζόπουλου, Αρσένη, Παπαντωνίου, Παπαδόπουλου) απειλώντας ακόμα και με παραίτηση πάλεψε και κατάφερε να πετύχει αυτή την απόφαση. Είχε βέβαια μαζί της την υποχωρητικότητα του γλοιώδους Σημίτη.

Επειδή ακριβώς η ίδια δεν μπόρεσε να στηρίξει επαρκώς την ενέργεια της ανάκλησης της άδειας, κατηγορήθηκε τόσο από τα μέλη της κοινοπραξίας όσο και από τον Τύπο ότι ενεργεί για λογαριασμό συγκεκριμένων επιχειρηματικών συμφερόντων που θέλουν να πάρουν την υπόθεση των καζίνων στα χέρια τους, δηλ. των Λαμπράκη-Κόκκαλη (Νίκη, 5/4) και του Μπόμπολα (Ελ. Τύπος, 7/4). Και, όπως προκύπτει από τα στοιχεία, έτσι έχουν τα πράγματα.

Οι συνέπειες της ανάκλησης για το Δημόσιο είναι πολύ πιο οδυνηρές από οποιαδήποτε ζημιά θα μπορούσε να του προκαλέσει μία ανάθεση-σκάνδαλο, αν προχωρούσε η κατασκευή. Καταρχήν, πλήττεται η αξιοπιστία και η φερεγγυότητα του ελληνικού κράτους στους έλληνες και ξένους επενδυτές. Η απόφαση αυτή καταργεί κάθε νομιμότητα, όταν μία αλλαγή στην κυβέρνηση μπορεί να οδηγεί στην ανατροπή διεθνών διαγωνισμών, όπως αυτός για το καζίνο Φλοίσβου, και υπογραφών της προηγούμενης κυβέρνησης, και μάλιστα χωρίς κανένα σοβαρό λόγο και χωρίς να τίθεται ούτε καν ζήτημα αποζημίωσης. Αντιδρώντας σ' αυτό το πραξικόπημα η κοινοπραξία προτίθεται να ζητήσει αποζημίωση από 11 δις που δικαιούται, σύμφωνα με ποινική ρήτρα που περιέχεται στη σύμβαση, ως 350 περίπου δις για την κάλυψη κάθε ζημιάς. Το Δημόσιο στερείται επιπλέον από απολαβές 450 δις που θα είχε την πρώτη πενταετία λειτουργίας του καζίνο (Ελευθερος Τύπος, 7/4).

Όλα αυτά δεν μπορούσαν βέβαια παρά να προκαλέσουν ευφορία στο σοσιαλφασιστικό μπλοκ, που έβγαλε ξανά στην επιφάνεια τη δημιουργία "ενάντια στον τζόγο που διαφθείρει", ενώ στη συγκεκριμένη περίπτωση εφαρμόστηκε και η πάντα χρήσιμη θεωρία "ενάντια στις ιδιωτικοποιήσεις". Έτσι ακούστηκε κατά κόρον αυτές τις μέρες ότι τα καζίνα διαφθείρουν το λαό και γι' αυτό πρέπει να ακυρωθεί κάθε διαγωνισμός που έχει προγραμματιστεί για την κατασκευή καζίνων και να απαγορευτεί η χορήγηση των σχετικών αδειών. Και αν σε κάθε περίπτωση λειτουργούν καζίνα, αυτά πρέπει να είναι κρατικά.

Είναι γνωστό ότι τα καζίνα δεν μπορούν να διαφθείρουν μαζικά το λαό γιατί δεν έχει την οικονομική δυνατότητα να παίξει σ' αυτά, αλλά μόνο την αστική τάξη. Η αστική τάξη είναι από τη φύση της διε-

φθαμένη, δεν μπορεί κανείς να τη σώσει από αυτή την κατάρα. Το λαό διαφθείρει μαζικά ο τζόγος των λαχείων, των προπύ, των εκατοντάδων χιλιάδων χαρτοπαιχτικών λεσχών και καφενείων και, κυρίως, ο τζόγος του ρωσόδουλου Κόκκαλη, το περίφημο "Ξυστό", που απευθύνεται σε όλες τις ηλικίες και σε όλες τις τσέπες. Αυτός ο τζόγος, είτε κρατικός είτε ιδιωτικός, ποτέ δεν ενόχλησε τον Περισσό ούτε κανέναν άλλο. Ιδιαίτερα ο τζόγος του "ξυστού" είναι "νόμιμος", γιατί είναι στα χέρια ενός ρωσόδουλου επιχειρηματία.

Σε ό,τι αφορά τα κρατικά καζίνα, πρόκειται για μία κάπως παρατραβηγμένη διατύπωση της θεωρίας του κράτους "που ανήκει στο λαό" και του "λαϊκού πλούτου".

Είναι αλήθεια ότι το καζίνο δεν μπορεί να είναι μοχλός ανάπτυξης μιας χώρας γενικά. Όμως σε μια χώρα όπως η Ελλάδα, που κάθε οικονομική δραστηριότητα έχει παγώσει, κάθε επένδυση, ακόμα και αυτή που αφορά την κατασκευή και τη λειτουργία καζίνων, είναι θετική. Αποφάσεις όπως αυτή της Παπανδρέου εξυπηρετούν μόνο το μαύρο ρωσόδουλο μέτωπο.

ΦΟΙΤΗΤΙΚΕΣ ΕΚΛΟΓΕΣ

Δυνάμωμα της αποχής και του σοσιαλφασισμού

Οι φετινές φοιτητικές εκλογές είχαν ένα θετικό και ένα αρνητικό αποτέλεσμα: Το θετικό ήταν η μεγάλη αύξηση της αποχής, που έφτασε το 60%, και το αρνητικό ήταν η σταθεροποίηση και μικρή άνοδος των φοιτητικών παρατάξεων του σοσιαλφασισμού και της ουράς του (ΠΚΣ, ΕΑΑΚ, "Κ"ΝΕ).

Νικήτρια και σ' αυτές τις εκλογές ήταν η αποχή. Οι έξι στους δέκα φοιτητές δεν ψήφισαν. Κατά τ' άλλα, το μεγαλύτερο ποσοστό συγκέντρωσε ξανά η ΔΑΠ, που έχασε σε ψήφους, αλλά όχι σε ποσοστά. Η ΠΑΣΠ είχε σημαντική πτώση τόσο σε ψήφους όσο και σε ποσοστά.

Όλοι υποτίμησαν και σχεδόν αγνόησαν τη μεγάλη αποχή. Ούτε φέτος δεν ακούστηκε καμία αυτοκριτική από καμία παράταξη για τη λεγόμενη "αδιαφορία" των φοιτητών, ενώ επαναλήφθηκε το θέατρο των διαφορετικών αποτελεσμάτων. Η αποχή αυτή είναι μία ενεργή εκδήλωση της διαμαρτυρίας των φοιτητών ενάντια στο

κυρίαρχο πολιτικό ρεύμα του σοσιαλφασισμού, του αντιευρωπαϊσμού και του σοβινισμού και αφαιρεί κάθε νομιμοποίηση από την όποια μειοψηφική ηγεσία εκλέγεται κάθε φορά.

Η σχετική ισχυροποίηση του σοσιαλφασισμού, που όλη αυτή την περίοδο έκανε πολιτική στα πανεπιστήμια με το "επαναστατικό" σύνθημα "Όχι στην ιδιωτικοποίηση", δείχνει ότι οι φοιτητές αναζητούν το καινούριο στο χώρο που διατηρεί ακόμα μία προοδευτική και επαναστατική επιφάνεια, τη στιγμή που στην πολιτική σκηνή δεν εμφανίζεται καμία ισχυρή αντισοσιαλφασιστική φωνή.

Οι φοιτητές έδειξαν για μία ακόμα φορά ότι είναι το πιο υγιές και ανήσυχο τμήμα του λαού μας, αντίθετα απ' ό,τι ισχυρίζονται οι υστερικές κραυγές για τη γενιά που "χάνει την πολιτική της συνείδηση". Η πολιτική αυτή συνείδηση έχει ήδη γεννηθεί μία ισχυρή αντίδραση στο σοσιαλφασισμό.

ΠΩΣ ΚΛΕΙΝΟΥΝ ΤΗ "ΒΟΚΤΑΣ"

Τις τελευταίες μέρες γίναμε μάρτυρες μιας τρομακτικής υστερίας και κινδυνολογίας από τα Μέσα Μαζικής Ενημέρωσης. Οι "τρελές αγελάδες" και τα άρρωστα "Βοκτάς" φαίνεται πως έχουν πολύ λιγότερες παρενέργειες από την μόχλα της δημιουργίας και της κινδυνολογίας που εξαπολύθηκε.

Εάν στην περίπτωση των "τρελών αγελάδων" πρέπει κανείς να είναι επιφυλακτικός και προσεκτικός, μιας και οι πιο σοβαροί επιστήμονες δεν έχουν ακόμα αποφανθεί για τη σχέση μετάδοσης της ασθένειας αυτής στον άνθρωπο, στην άλλη περίπτωση με τα κοτόπουλα της "Βοκτάς" έχουμε να κάνουμε με πλήρη αντιστροφή της πραγματικότητας και με δεκάδες ψέματα.

Με επικεφαλής το Σκάι (Τράγκα, Ευαγγελάτο) και το Ινστιτούτο Καταναλωτών, το οποίο κήρυξε και μοϊκοτάζ, όλοι ξαφνικά θυμήθηκαν την υγεία του λαού. Είναι να αναρωτιέται κανείς στην περίπτωση του Τσερνομπίλ, τότε που αποδεδειγμένα όλη η αγορά γέμισε με μολυσμένο γάλα, λαχανικά και κρέας από τις ανατολικές χώρες, ποιος τόλμησε να πει λέξη; Γιατί λοιπόν αυτός ο βομβαρδισμός της κοινής γνώμης, αφού η "ευαισθησία" έχει αποδειχτεί ότι υπακούει σε πολιτικά κριτήρια και ανάλογα την εκτοξεύουν στα ύψη ή στα βάθη; Αυτό που έμεινε στο λαό ως αναμφισβήτητο γεγονός είναι πως η "Βοκτάς" γέμισε την αγορά με μολυσμένα και άρρωστα κοτόπουλα.

Ένας ψυχραιμους παρατηρητής που θα άκουγε προσεκτικά όλες τις πλευρές θα έβγαζε τα εξής συμπεράσματα:

1) Τα αυγά που πήγαν στα Γιάν-

νινα δεν ήταν της "Βοκτάς", αλλά της "Δημητριακής". Η "Βοκτάς", ακριβώς λόγω των οικονομικών της προβλημάτων επειδή δεν μπορούσε να πληρώσει τα χρέη της στη "Δημητριακή", της παραχώρησε τις εγκαταστάσεις της για να αποθηκεύσει τα δικά της προϊόντα. Εκτός αυτού, τα αυγά αυτά δεν προορίζονταν για την κατανάλωση, αλλά για αναπαραγωγή. Αυτό ήταν το πιο εύκολο να αποδειχτεί. Όμως ο Βλασσόπουλος, "πρόεδρος" του σωματείου της "Βοκτάς", όσο και ο κρατικός υπάλληλος υπεύθυνος ελέγχων στα Γιάννινα, επέμεναν να βαπτίζουν τα αυγά "Βοκτάς". Μόνο μετά από επίμονη παρέμβαση του προέδρου της "Βοκτάς" Συρίγου ο δεύτερος αναγκάστηκε να το παραδεχτεί και ο Βλασσόπουλος, που κατάγγειλε και δημιούργησε όλη την ιστορία, τα γύρισε λέγοντας ότι δεν μπορούν να ξέρουν οι εργαζόμενοι ποιανού τελικά ήταν τα αυγά.

2) Και σημαντικότερο. Εάν η "Βοκτάς" είχε την πρόθεση να γεμίσει την αγορά με μολυσμένα κοτόπουλα, δε θα τα έπαιρνε με την επέμβαση εισαγγελέα και αστυνομίας. Και εδώ βρίσκεται το "ζουμί" της ιστορίας.

Όταν η "Βοκτάς" έφθασε στο χείλος της οικονομικής κατάρρευσης, άφησε απλήρωτους για μήνες τους εργαζομένους της, οι οποίοι προχώρησαν σε επίσκεψη εργασίας. Σωματείο εργαζομένων και εκλεγμένοι συνδικαλιστές δεν υπάρχουν στα πτηνοτροφεία της "Βοκτάς". Τότε εμφανίζεται ως "πρόεδρος" της επιτροπής αγώνα των εργαζομένων ο Βλασσόπουλος, ο οποίος κλείνει τις πόρτες του πτηνοτροφείου και δεν αφήνει τίποτα να μπει ή να βγει από

εκεί. Ο Συρίγος κάλεσε εισαγγελέα και αστυνομία για να μπορέσει να βγάλει τα κοτόπουλα, τα οποία στο μεταξύ έχουν αποδεικνύονται από την αιτία.

Σε εκπομπή στο Σκάι ο Βλασσόπουλος αρνήθηκε ότι τους εμπόδισαν να πάρουν τα κοτόπουλα από τη μονάδα. Όμως τότε τι νόημα έχει η συνέντευξη που έδωσε στην *Εργατική Αλληλεγγύη* (3/4), όπου μεταξύ άλλων αναφέρει: «*Προχθές έφερε εισαγγελέα στην Κερατέα για να μας αναγκάσει να του παραδώσουμε 6.000 από αυτά τα κοτόπουλα...*»;

Εάν πραγματικά ο Βλασσόπουλος ενδιαφερόταν για την υγεία των καταναλωτών, δε θα έκλεινε τις πόρτες του εργοστασίου στο όνομα δήθεν των εργατικών διεκδικήσεων των εργαζομένων, αλλά θα άφηνε την εταιρεία να τείσει τα κοτόπουλα, που μέχρι τότε δεν αντιμετώπιζαν κανένα κίνδυνο. Κανένα δημοκρατικό σωματείο δε θα έκανε κάτι τέτοιο.

Αυτές είναι τραμπούκικες κνίτικες μέθοδοι, που τις έχουμε δεκάδες φορές να οδηγούν στο κλείσιμο εργοστασίων και επιχειρήσεων.

3) Τα τεστ που έγιναν στα πτηνοτροφεία της "Βοκτάς" για σαλμονέλα βρέθηκαν όλα αρνητικά, παρά τις καταγγελίες του δημάρχου Καλυβιών (ο οποίος μάλιστα ήθελε την απομάκρυνση του πτηνοτροφείου "για τουριστικούς λόγους"). Και αυτό δεν πέρασε παρά στα υψίλα των ειδήσεων.

Μετά από όλα αυτά ένα είναι βέβαιο πως η "Βοκτάς" θα κλείσει από το τρομακτικό αυτό χτύπημα που δέχτηκε.

Ο ΖΙΟΥΓΚΑΝΟΦ ΕΠΙΚΕΦΑΛΗΣ ΤΩΝ ΡΩΣΩΝ ΧΙΤΛΕΡ

Ο Ζιουγκάνοφ αποκαλεί τον εαυτό του κομμουνιστή. Το κόμμα στο οποίο ηγείται, το ΚΚΡΟ, ονομάζεται κομμουνιστικό. Ωστόσο επιδίδονται στον πιο δραστήριο αντικομμουνισμό.

Τον περασμένο χρόνο ο Ζιουγκάνοφ παρήγαγε μια σειρά από βιβλία με τίτλους όπως «*Πέρα απ' τον Ορίζοντα*» και «*Πιστεύω στη Ρωσία*» με σκοπό να διαδώσει τις ιδέες του. Εκεί αναφέρεται σε μια αιώνια πάλη ανάμεσα στη Δύση και την Ανατολή που άρχισε το 1054 με το σχίσμα της Ορθόδοξης και της Ρωμαιοκαθολικής Εκκλησίας. Ο αγώνας της Ορθοδοξίας ενάντια στον Καθολικισμό και τον Προτεσταντισμό βασίζεται, όπως λέει ο Ζιουγκάνοφ, στο γεγονός ότι η Δύση «έχει ξεφύγει από τις αυθεντικές πολιτιστικές-θρησκευτικές παραδόσεις» κύρια εξαιτίας της Βιομηχανικής Επανάστασης, η οποία επιτάχυνε την ηθική παρακμή.

Εδώ ο Ζιουγκάνοφ βρίσκεται χίλια μίλια πιο δεξιά από τον πιο συντηρητικό αστό. Αρνείται τον εξαιρετικά επαναστατικό ρόλο που έπαιξε η αστική τάξη στην ιστορία, όταν τσάκισε τη φεουδαρχία και μαζί της αφαίρεσε το ειδυλλιακό φωτοστέφανο που σκέπαζε μέχρι τότε όλες τις σχέσεις εκμετάλλευσης. Έτσι έβαλε στη θέση τους την ανοιχτή, ωμή, ξετσίπωτη εκμετάλλευση, ώστε οι άνθρωποι να αντικρίζουν με «νηφάλιο μάτι τη θέση τους στη ζωή και τις αμοιβαίες σχέσεις τους» («Κομμουνιστικό Μανιφέστο»).

Η αστική τάξη συσώρευσε τον πληθυσμό στις πόλεις, συνένωσε τα μέσα παραγωγής και συγκέντρωσε την ιδιοκτησία σε λιγοστά χέρια. Σ' αυτή την περίοδο γεννιέται το εθνικό κράτος, το έθνος και σχεδόν μαζί του η νέα επαναστατική τάξη της ανθρωπότητας, το προλεταριάτο.

Ο Ζιουγκάνοφ μοιάζει εδώ να εκπροσωπεί το φεουδαρχικό ή παπιδιστικό αντικαπιταλισμό. Λέμε μοιάζει γιατί στην ουσία πρόκειται για τον αντικαπιταλισμό του πιο επιθετικού ιμπεριαλισμού, του σοσιαλϊμπεριαλισμού. Σηκώνει σα σημαία την ορθοδοξία για να βυθίσει τις μάζες στο μεσαιωνικό αντιδυτικισμό και να τραβήξει το ρώσικο λαό σ' έναν πόλεμο για την κατάκτηση της Ευρώπης.

Στο βιβλίο του «*Πέρα απ' τον Ορίζοντα*» ο Ζιουγκάνοφ γράφει για την «όλο και πιο αισθητή επιρροή της Ιουδαϊκής διασποράς, της οποίας η επιρροή διαρκώς μεγάλωνε κάθε μέρα, ακόμα και κάθε ώρα, και έτσι συνέδραμε στη παρέκκλιση της Δύσης από τις Χριστιανικές ηθικές ρίζες της». Παρακάτω αναφέρει: «*Η Ιουδαϊκή διασπορά, η οποία παραδοσιακά έλεγχε την οικονομική ζωή της Ευρωπαϊκής Ηπείρου, άρχισε να αναπτύσσει τη δική της αγορά όταν έγινε κάτοχος του ρυθμιστικού πακέτου των μετοχών σε όλο το βιομηχανικό - οικονομικό σύστημα του Δυτικού πολιτισμού*».

Να πώς ο Ζιουγκάνοφ μεταμφιέζεται σε ένα φανατικό αντισημίτη και συναντιέται με το Χίτλερ στα μονοπάτια του ναζισμού.

Γράφει ο Χίτλερ στο βιβλίο «*Ο Αγών μου*», στο κεφάλαιο με τίτλο «*Οι Εβραίοι ετοιμάζονται για να κατακτήσουν τον κόσμο*»: «*Θεωρούν (σ.σ. οι Εβραίοι) πως τα ευρωπαϊκά κράτη είναι κιόλας στα χέρια τους αδρανή όργανα, που κυριαρχεί πάνω τους με τους ελιγμούς αυτής της αυτοαποκαλούμενης ανατολικής δημοκρατίας ή μ' άλλα λόγια του ρώσικου μπολσεβικισμού. Αλλά δεν τους φτάνουν να διατηρούν τον Παλιό Κόσμο κάτω απ' την επιρροή τους. Ο ίδιος κίνδυνος απειλεί και το Νέο Κόσμο. Οι Εβραίοι είναι οι αφέντες των κεφαλαιοκρατικών δυνάμεων της Αμερικής... Με μια δόλια ευστροφία (σ.σ. οι Εβραίοι) διαμορφώνουν την κοινή γνώμη και την κάνουν όργανο της μελλοντικής τους δόξας*» (σ. 273, εκδόσεις Δ. Ζαρβάνος, 1961).

Ο Εβραίος συμβολίζει το εμπόριο, τη βιομηχανία, την οικονομία της ελεύθερης αγοράς, με δύο λόγια τον καπιταλισμό. Όπως και ο Χίτλερ, έτσι και ο Ζιουγκάνοφ προπαγανδίζει τον αντικαπιταλισμό καταφεύγοντας στην αντιμαρξιστική θεωρία του φυλετικού μίσους. Αυτή η τακτική υπηρετεί την ενότητα με τις συμμορίες των ρώσων χιτλερικών, δηλ. το «μεγάλο εθνικό πατριωτικό μέτωπο» ενάντια στη Δύση.

Ο Ζιουγκάνοφ όμως φυλάει το μεγαλύτερο δηλητήριο του για τη φιλελεύθερη δημοκρατία, την αστική δημοκρατία δυτικού τύπου. Την κατηγορεί ότι ευθύνεται για όλα τα δεινά του σύγχρονου κόσμου. Αντιτίθεται στη GATT, την οποία αποκαλεί συννομισία που εξυπηρετεί τα συμφέροντα του μεγάλου κεφαλαίου. Χλευάζει τα Ηνωμένα Έθνη και την απειλή μίας παγκόσμιας κυβέρνησης διοικούμενης από ξένες δυνάμεις. Έρχεται από τα αριστερά υψώνοντας το Στάλιν, που, όπως λέει ο Ζιουγκάνοφ, αποκατέστησε την ευρωπαϊκή παράδοση στο κέντρο της σοβιετικής ζωής. Υπογραμμίζει ότι αν ο Στάλιν ζούσε λίγα χρόνια ακόμη θα οδηγούσε τη Ρωσία στο παλιό της μεγαλείο και θα την έσωζε από τους «κοσμοπολίτες». Ο Ζιουγκάνοφ υμνεί τον Αλέξανδρο τον Γ', Τσάρο της Ρωσίας τον 19ο αιώνα, που στη βασιλεία του είδε «τα νότια σύνορα της Ρωσίας να επεκτείνονται 1000 χιλιόμετρα προς το Αφγανιστάν».

Για να προετοιμάσει το ρώσικο λαό σε μια νέα εκστρατεία που θα σώσει την τιμή της Ρωσίας απ' τη σατανική Δύση υποστηρίζει μία στρατηγική «*στροφής προς τα μέσα για την εκμετάλλευση όλων των πηγών και των προσπαθειών προς την "εσωτερική ανάπτυξη"*». Αναφέρει τη Ρωσία ως «το ιδεαλιστικό έθνος», «το ονειροπόλο έθνος», «το έθνος που εμπνέει».

Ορθοδοξία, ρατσισμός, αντισημιτισμός, μεγαλοκρατικός σοβι-

σμός, μίσος προς τους άλλους λαούς. Η θεωρία της αρίας φυλής ξαναζεί μέσα από τους ύμνους για τη ρώσικη εθνική ανωτερότητα.

Αυτός είναι ο δηλητηριώδης άνεμος που κάνει την κόκκινη σημαία, τη σημαία της ορθοδοξίας, του τσάρου και του αγκυλωτού σταυρού να κυματίζουν στον ίδιο ρυθμό, στην ίδια κατεύθυνση.

Την ίδια ώρα οι στρατιωτικές δαπάνες συνεχώς αυξάνονται, τα ρώσικα όπλα τελειοποιούνται και ο αριθμός των στρατηγών μεγαλώνει (*Herald Tribune*, 30 Γενάρη). Ο ρώσικος σοσιαλϊμπεριαλισμός ετοιμάζεται με μεγάλη επιμέλεια για τον παγκόσμιο πόλεμο. Αυτό δεν είναι τόσο τρομαχτικό.

Το σύγχρονο προλεταριάτο, οι λαοί της Ευρώπης και όλου του κόσμου αγαπούν την ελευθερία, την ανεξαρτησία και δεν ανέχονται την καταπίεση. Η απάντησή τους θα είναι λυσσασμένη. Σ' αυτή τη μεγάλη αναμέτρηση η κόκκινη σημαία θα σηκωθεί από τις λάσπες και το πρωτοπόρο προλεταριάτο θα ξαναβρεί τον πραγματικό κομμουνισμό και τον επαναστάτη Στάλιν, που τόσο είχε κακοποιηθεί. Ο Μάο μας δίδαξε να έχουμε πίστη στο λαό, πίστη στις δικές μας δυνάμεις και να μη φοβόμαστε τους αντιδραστικούς.

(Τα στοιχεία για το άρθρο πάρθηκαν από ένα άρθρο του Adrian Karatnycky στην εφημερίδα *Herald Tribune* 6 Μάρτη)

ΠΕΡΙΚΥΚΛΩΣΗ ΚΑΙ ΑΠΟΡΡΟΦΗΣΗ

συνέχεια από τη σελ. 3

Ελλάδα και του Σημίτη στις ΗΠΑ ο Κλίντον εξασφαλίζει τις ψήφους της ελληνικής εθνικής μειονότητας στις ΗΠΑ και ο Σημίτης εξασφαλίζει το κύρος της αμερικάνικης υποστήριξης στο Συνέδριο. Όμως οι οργανωτές του ταξιδιού του Σημίτη φρόντισαν να μη συναντήσει το ρεπουμπλικανικό κόμμα, ώστε οι σχέσεις του να είναι κακές με τις ΗΠΑ, αλλά καλές με τον Κλίντον.

Πανω σ' αυτή τη διπλή, περίτεχνη και συνωμοτική ρώσικη διπλωματία διαμορφώνονται και οι πολιτικές ταχτικές απέναντι στην Τουρκία στο εσωτερικό της χώρας μας, αλλά και τα αντίστοιχα πολιτικά μέτωπα, μιας και οι πολιτικές εξελίξεις εδώ και 40 χρόνια κρίνονται στη χώρα μας στα ελληνοτουρκικά.

Ο ΚΑΤΑΜΕΡΙΣΜΟΣ ΡΩΛΩΝ ΜΕΣΑ ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

Μεσα λοιπόν στην Ελλάδα εμφανίζεται ο ίδιος καταμερισμός με εκείνον του Μακεδονικού.

Οι σοβινιστές, στους οποίους με ορμή προχώρησε πρόσφατα ο Αρσένης για να σώσει το κεφάλι του, αποτελούν τον κορμό της άποψης, δηλ. της αντιτουρκικής και αντιδυτικής πολιτικής. Αυτοί έχουν σαν ρόλο να παίξουν τους κακούς της ρώσικης διπλωματίας και να καούν την κατάλληλη στιγμή.

Οι ρωσόδουλοι παριστάνουν τη

δύναμη της έλξης, δηλ. τη δύναμη της συνδιαλλαγής με την Τουρκία, αλλά είναι οι πιο ακραιφνείς εχθροί της Δύσης.

Αυτή η πολιτική έχει την ακραία της έκφραση στο πιο πιστό σκυλί του Κρεμλίνου, στο ψευτοΚΚΕ.

Το ψευτοΚΚΕ με την Παπαρήγα, το Μοσκόφ και το Θεοδωράκη, αλλά και οι ρωσόδουλοι του ΣΥΝ, δε χάνουν ευκαιρία να διακηρύσσουν την ελληνοτουρκική προσέγγιση, βέβαια σε επίπεδο «λαών», όπως πάντα, και όχι «κυβερνήσεων», που είναι δυτικοφιλες (ενώ οι «λαοί» είναι αντιδυτικοί). Ο «λαός» της Τουρκίας είναι συνήθως Τούρκοι ομόλογοί τους στο πολιτικό, επιστημονικό ή και καλλιτεχνικό επίπεδο. Ή και «σκέτος λαός» με σημαία (όπως έγινε προχθές στον Τσεσμέ με την επίσκεψη της Παπαρήγα).

Σ' αυτό το χαβά δουλεύει και ο Πάγκαλος, που ανοίγεται δήθεν στην Τουρκία, ενώ την αποκόβει διαρκώς από την Ευρώπη και τη ρίχνει στα νύχια της Ρωσίας.

Τέλος, οι ευρωπαϊόφιλοι, με πρώτο το Σημίτη και ύστερα τους ευρωπαϊόφιλους της ΝΔ και του ΣΥΝ, συγκινούνται μέχρι δακρύων από αυτό τον υποτιθέμενο φιλειρηνισμό των ρωσόφιλων και κάνουν ενθουσιώδη μέτωπα μαζί τους ενάντια στους σοβινιστές, δίχως να προσέχουν ότι οι ρωσόφιλοι είναι ταυτόχρονα πιο αντιδυτικοί, και μάλιστα πιο φανατικά αντιευρωπαϊοί από τους σοβι-

στές. Με αυτή τους την ηλίθια άγνοια και τον υποκειμενισμό της αδυναμίας τους οι ευρωπαϊόφιλοι εφαρμόζουν στις «συγκεκριμένες συνθήκες της χώρας τους» το γενικό λάθος που κάνουν όλοι οι ευρωπαϊοί ιμπεριαλιστές, να ενώνονται δηλ. με τη Ρωσία ενάντια στον τριτοκοσμικό εθνικισμό και, στο τέλος, να στέλνουν και τους εθνικιστές αυτούς στα χέρια της Ρωσίας. Χάρη σ' αυτή την πολιτική ο πιο στενοκέφαλος απ' όλους τους Ευρωπαίους, ο θλιβερός Σημίτης, έχει αναλάβει τον ιστορικό ρόλο να ανεβάσει σε μια δεύτερη φάση τους ρωσόδουλους στην εξουσία.

Εννοείται ότι οι καθαυτό ρωσόδουλοι του ΠΑΣΟΚ (Λαλιώτης, Σκανδαλίδης, Γ. Παπανδρέου) δεν έχουν την πολυτέλεια να παριστάνουν τους φίλους της ειρήνης, γιατί πρέπει, πρώτο, κάθε τόσο να βουρδουλιάζουν τους πασόκους σοβινιστές ενάντια στην Τουρκία και, δεύτερο, να μη χάνουν ποτέ την εμπιστοσύνη τους. Εδώ υπάρχουν αποχρώσεις, γιατί ο Γ. Παπανδρέου παριστάνει και το δυτικόφιλο για να μπορεί να πάρει μεθαύριο την πρωθυπουργία, ενώ ο Σκανδαλίδης είναι η κατεξοχήν γέφυρα με το σοβινισμό.

Μπορεί λοιπόν να προβλέψει κανείς καλά πόσο δύσκολο θα είναι στον Τσοχατζόπουλο να πάρει την αντιπροεδρία του ΠΑΣΟΚ και στον Αρσένη να κρατήσει το στρατό έχοντας εναντί τους φα-

νατικά ΗΠΑ και Ευρώπη, ενώ η Ρωσία, που θα τους κάνει ως συνήθως τα γλυκά μάτια και θα χρησιμοποίησει τη λύσσα τους για την περικύκλωση της Τουρκίας, θα τους αφαιρεί διαρκώς το έδαφος κάτω από τα πόδια στο εσωτερικό μέτωπο.

Αυτή είναι λοιπόν η κίνηση των πραγμάτων στις εσωτερικές εξελίξεις και στο διεθνή περίγυρο της χώρας. Ο μόνος παράγοντας που μπορεί να αποτρέψει αυτή την κίνηση και το απαίσιο τέρμα της, που είναι η υποταγή της χώρας μας στη Ρωσία, ο φασισμός και ο

πόλεμος, είναι το δυνάμωμα ενός πραγματικού δημοκρατικού πατριωτικού μετώπου για την ελληνοτουρκική ειρήνη που θα στρέψει τα κύρια πολιτικά του πυρά ενάντια στη Ρωσία. Αυτό το μέτωπο μπορεί να πραγματοποιηθεί μόνο με το δυνάμωμα της προλεταριακής ΟΑΚΚΕ. Οι ενδοαστικές αντιθέσεις μπορούν και πρέπει να χρησιμοποιηθούν, όμως μόνο το επαναστατικό προλεταριάτο μπορεί να δείξει την ευθυκρισία και το σθένος που απαιτούν οι σύνθετες και δύσκολες σημερινές περιστάσεις.

Ο αληθινός Κλίντον

Οι *Los Angeles Times* έγραψαν ότι ο Κλίντον έδωσε προσωπικά άδεια στους Ιρανοί να εφοδιάζουν μέσω Κροατίας τη Βοσνία από το 1994 ως το 1996, οπότε οριστικοποιήθηκε ο διαμελισμός της με τη ρωσοαμερικανική συμφωνία του Ντέιτον.

Έχουμε γράψει κατ' επανάληψη ότι η Ρωσία ήθελε να προωθήσει το φασιστικό και ρωσόφιλο ιρανικό Ισλάμ στη Βοσνία για να την αποκόψει από το αραβικό και ισλαμικό ρεύμα του τριτοκοσμικού αντιιμπεριαλισμού, στο οποίο κύρια στηριζόταν η βοσνιακή αντίσταση. Σ' αυτό το πλαίσιο η Ρωσία προωθούσε μέσω του Παπούλια τη μεσολάβηση ανάμεσα στην Τεχεράνη και το Σεράγεβο. Αυτή

η μεσολάβηση πέτυχε μόνο γιατί ο Κλίντον επέτρεψε στη Βοσνία να εφοδιάζεται από το Ιράν, οπότε την εξάρτησε από το Ιράν. Την ώρα που ο Κλίντον πάσχιζε να εμποδίσει το Κογκρέσο των ΗΠΑ να μην άρει το εμπάργκο όπλων ενάντια στη Βοσνία και εμπόδιζε κάθε χώρα να στείλει όπλα στο βοσνιακό στρατό, άφηνε ανενόχλητους τους Ιρανοί να κάνουν αυτή τη δουλειά.

Αυτή είναι η πιο καραμπινάτη απόδειξη ως τα τώρα του βρώμικου και ύποπτου δεσμού του Κλίντον με τη Ρωσία. Εννοείται πως αυτός ο κανάγιας αρνήθηκε την κατηγορία, όμως το ρεπουμπλικανικό κόμμα την πήρε στα σοβαρά και ζήτησε στη Γερουσία την έ-

ΟΙ ΜΑΥΡΕΣ ΛΕΓΕΩΝΕΣ ΤΗΣ ΑΓΙΑΣ ΡΩΣΙΑΣ

Με τον παραπάνω τίτλο δημοσιεύτηκε στο περιοδικό Έμιλον της Κυριακάτικης Ελευθεροτυπίας, 17 Μάρτη, ένα εξαιρετικό άρθρο για τους ρώσους νεοφασίστες. Η αρθρογράφος Κορίνα Βασιλοπούλου μ' ένα υπέροχο πολιτικό κριτήριο φωτίζει τα σκοτεινά υπόγεια της Μόσχας στα οποία ανατρέφονται οι ρώσοι χιτλερικοί και βγάζει στο φως της μέρας τη ζωντανή πολιτική σκηνή της Ρωσίας, για να αναδείξει το φαιοκόκκινο μέτωπο. Την ένωση δηλ. της κόκκινης σημαίας, της σβάστικας, τα λάβαρα του τσάρου και τα εξαπλωμένα του ορθόδοξου παπαδαριού.

Αυτό το άρθρο παρουσίασε σ' όλη την Ελλάδα το πιο βρωμερό πολιτικό έκτρομα του κόσμου. Κοιτάχτε το καλά, γιατί έχει ρίξει βαριά τη σκιά του πάνω στη χώρα μας.

«Θαυμαστές του Χίτλερ, οπαδοί των τσάρων, οπωσδήποτε αντισημίτες και ρατσιστές, υστερικοί εθνικιστές, θρησκόληπτοι σταυροφόροι του ρώσικου μεγαλοϊδεατισμού συνθέτουν το σκοτεινό κόσμο του ρώσικου νεοφασισμού. Το χειρότερο; Μολονότι δεν ελπίζουν, για την ώρα, σε εκλογικούς θριάμβους, επηρεάζουν ωστόσο ολόκληρο το πολιτικό σκηνικό της Ρωσίας. Ίσως γιατί στις λεγεώνες τους φυλάσσεται η κιβωτός της πάντοτε επικαιρης εθνικής ιδεολογίας της Αγίας Ρωσίας.

ΦΩΤΑ ΧΑΜΗΛΑ, εκκωφαντική μουσική. Εκατοντάδες νέοι, οι πιο πολλοί μεθυσμένοι από τη βότκα ή “φτιαγμένοι” με κοκαΐνη, αλαλάζουν και υψώνουν το χέρι τους σε ναζιστικό χαιρετισμό μόλις βγαίνει στη σκηνή ένας μελαχρινός άντρας με κοντοκομμένο μουστάκι, μαύρη στολή και σβάστικα στον ώμο. Το πλήθος εκστασιάζεται, καθώς ο τραγουδιστής του ρώσικου χαρντ ροκ συγκροτήματος “**Κορόσιγια Μέταλα**” (Σκουριασμένα Μέταλλα), πιστό αντίγραφο του Αδόλφου Χίτλερ, τραγουδάει στίχους όπως “Ποτέ δε θα παραδοθούμε. Αίμα! Αίμα!” ή όταν επαναλαμβάνει και μάλιστα στα γερμανικά- το σύνθημα του Άουσιβιτς: “Arbeit macht frei” (Εργασία απελευθερώνει). Οι ήχοι της ροκ δεν μπορούν να σκεπάσουν τις υπόκωφες κραυγές που έρχονται από το παρελθόν. Από την εποχή του ρωσικού πρωτοφασισμού, όπως αυτός είχε εκδηλωθεί από το σκοτεινό αντισημιτικό κίνημα των “μαύρων εκατονταρχιών”, οι οποίες, στη διάρκεια της επανάστασης του 1905, καταδιώκαν τους Εβραίους, τους διανοούμενους και τους φιλελεύθερους...

Η ανωτερότητα της ρώσικης φυλής

Σε κάποιο άλλο σημείο της Μόσχας, στο υπόγειο μιας από τις μεγαλύτερες τράπεζες, βρίσκεται το ατελιέ της καλλιτεχνικής ομάδας “**Ρώσικη πυρκαγιά**”. Εκεί ο επικεφαλής **Γκενάντι Σιβάτοφ** σχεδιάζει καρικατούρες ντόπιων και ξένων πολιτικών με φόντο ένα τεράστιο πορτρέτο του Στάλιν. “Χρειαζόμαστε έναν ισχυρό ηγέτη να βάλει τάξη στο χάος”, λέει. Κι ο **Αντρέι Φεφέλοφ**, από τα βασικά στέλχη της ομάδας, συμπληρώνει: “Η παρακασιμαμένη Δύση βυθίζεται, η Αμερική θα διοικείται μια μέρα

από μαύρους μουσουλμάνους. Γι' αυτό, η Ρωσία έχει κληθεί να σώσει τη λευκή φυλή και να κυριαρχήσει στον κόσμο”.

Όλοι οι ακροδεξιές, ασχέτως αν τα πρότυπά τους είναι ο Χίτλερ, ο Μουσολίνι ή ο τσάρος, έχουν κοινό σημείο αναφοράς την ορθοδοξία και την ανωτερότητα της ρώσικης φυλής. Δηλώνουν αντιαμερικάνοι, αντικαπιταλιστές, αντιδημοκράτες, αντικοινοβουλευτικοί και φιλοσέρβοι. Ονειρεύονται την ανασύσταση της Μεγάλης Ρωσίας κι υποσχονται να κατατροπώσουν τους “εχθρούς του έθνους”: Τους Εβραίους, τους Τσιγγάνους, τους Καυκάσιους, όλους τους ξένους και, φυσικά, το **Γέλτσιν** και τους ανανεωτές πολιτικούς, τους οποίους θεωρούν υπεύθυνους για τη διάλυση της ΕΣΣΔ, τη μιζέρια και τη διαφθορά.

Απ' όλο το φάσμα της εκτός **Ζιρινόφσκι** ακροδεξιάς ισχυρότερη είναι η **Ρώσικη Εθνική Ενότητα**, μια πολιτική και παραστρατιωτική οργάνωση με αρχηγό τον πρώην αστυνομικό **Αλεξάντερ Μπαρκάτσοφ**. Ο Μπαρκάτσοφ, δηλωμένος οπαδός του Χίτλερ και αντισημίτης, σχημάτισε τη **Ρωσική Λαϊκή Ενότητα**, που στοχεύει στην εγκαθίδρυση “εθνικής δικτατορίας” σε όλα τα εδάφη της τώως ΕΣΣΔ. Το πρόγραμμά του κόμματος, μεταξύ άλλων, προτρέπει τα μέλη του να καταδιώκουν τους Ρώσους που παντρεύονται ή συνάπτουν ερωτικές σχέσεις με αλλοδαπούς, για να διατηρηθούν ανέπαφα τα γονίδια της φυλής!

Στα πρότυπα των SS

Ο Μπαρκάτσοφ ισχυρίζεται ότι η οργάνωση αριθμεί 70.000 ενεργά μέλη, αν και, σύμφωνα με τα επίσημα στοιχεία, αυτά δεν πρέπει να ξεπερνούν τις 10.000. Οι υποστηρικτές της, ωστόσο, είναι σίγουρα πολύ περισσότεροι, αν κρίνουμε τουλάχιστον από την κυκλοφορία της εφημερίδας “**Ρώσικο Τάγμα**”, επίσημου οργάνου της Ρώσικης Εθνικής Ενότητας, που από τα 10.000 φύλλα που πουλούσε τον Ιούνιο 1993 άγγιξε τον αριθμό 400.000 τον Αύγουστο 1994! Λέγεται, μάλιστα, ότι η οργάνωση διαθέτει προσβάσεις τόσο στο FSB, την πρώην KGB, όσο και στο υπουργείο Εσωτερικών - “είμαστε η δύναμη κρούσης του Υπουργείου Άμυνας και του Υπουργείου Εσωτερικών”, δηλώνει με καμάρι ο Μπαρκάτσοφ- ενώ έχει καταφέρει να εισχωρήσει βαθιά και στη Συνομοσπονδία Ελευθέρων Εργατών της Ρωσίας, ένα από τα παλιότερα και τα πλέον πολυμελή συνδικάτα της χώρας.

Λιγότερα αλλά εξίσου δραστήρια είναι και τα μέλη της νεοναζιστικής οργάνωσης με την παρεμφερή ονομασία **Εθνική Ένωση της Ρωσίας**. Τόπος συνάντησης κι εκπαίδευσής τους είναι ένα μεγάλο υπόγειο σε προάστιο της Μόσχας, όπου προετοιμάζονται για την επανάσταση του έθνους με φόντο τα πορτρέτα του Σβαρτσενέγκερ και του Στάλιν και τη σημαία του κόμματος: ένα μαύρο σταυρό μέσα σε κόκκινο κύκλο. Η ομοιότητα με τη ναζιστική σημαία είναι ηθελγημένη: “Το κόμμα μου είναι ένα τάγμα στα πρότυπα των SS. Εμείς θα

δημιουργήσουμε το νέο άνθρωπο”, εξηγεί με στόμφο ο αρχηγός, ένας νεαρός μόλις 21 χρονών που ακούει στο όνομα **Κοσταντίν Κασιμόφσκι**. Ο Κασιμόφσκι υπόσχεται ότι όταν έλθει στην εξουσία θα επανακτήσει όλα τα χαμένα εδάφη της μεγάλης Ρωσίας κι ότι θα καθαρίσει τη χώρα από τη μαφία και το έγκλημα μέσα σε τρεις μέρες! Τονίζει μάλιστα ότι θα προβάλλει και εκτελέσει από την τηλεόραση για παραδειγματισμό.

Ο **Έντουαρντ Λιμόνοφ**, ένας πρώην προοδευτικός συγγραφέας που παλιότερα μιλούσε για τη σύναψη κοινωνικού συμβολαίου με τους καταπιεσμένους μαύρους της Αμερικής, σήμερα έχει ιδρύσει το **Εθνικό Κόμμα των Μπολσεβίκων** και, συνεπής με την παλιά θεωρία της “εβραϊομασσονικής συννομίας για την καταστροφή της Αγίας Ρωσίας”, καλεί τους οπαδούς του να κυνηγούν ανελέητα τους Εβραίους και τους ξένους. Υπάρχουν και ένα σωρό άλλα μικρότερα κόμματα και γκρουπούσκουλα: Η **Εθνικοσοσιαλιστική Ένωση**, το **Σοσιαλιστικό Λαϊκό Κόμμα**, το **Εθνικό Λαϊκό Κόμμα**, το **Λαϊκό Σοσιαλιστικό Κόμμα της Ρωσίας**, το **Ρώσικο Κόμμα**, η **Λεγεώνα των Λυκανθρώπων** - μια ναζιστική οργάνωση που ιδρύθηκε το 1994 και προετοίμαζε βομβιστικές επιθέσεις στους κινηματογράφους που πρόβαλλαν τη “Λίστα του Σίντλερ”.

Πρέπει συνολικά να είναι πάνω από εκατό οι διάφορες ακροδεξιές οργανώσεις, ενώ κυκλοφορούν περισσότερα από 150 φασιστικά έντυπα. Οι περισσότερες αριθμούν μόνο μερικές εκατοντάδες ενεργά μέλη και ισάριθμους οπαδούς και, φυσικά, είναι αδύνατο να συγκεντρώσουν το οριακό ποσοστό του 5% που απαιτείται για να μπουν στη Βουλή. “Άλλο είναι το ανησυχητικό φαινόμενο”, σχολιάζει η ρωσίδα κοινωνιολόγος **Λουντμίλα Αλεξέγιεβα**. “Αυτή τη στιγμή μπορεί να μην πλειοψηφεί η φασιστική ιδεολογία. Πλειοψηφεί όμως η φασιστική ψυχολογία”. Και ο **Ευγένι Προσέσκιν**, ηγέτης αντιφασιστικής οργάνωσης, επισημαίνει: “Εμείς οι Ρώσοι μπορούμε να αλλάξουμε τη φιλοσοφία μας μέσα σε μια νύχτα. Πριν από την επανάσταση όλοι ήμασταν χριστιανοί ορθόδοξοι. Κατόπιν γίναμε όλοι κομμουνιστές. Αύριο ενδέχεται να γίνουμε όλοι φασίστες”.

Πατρίς, τάξις και ασφάλεια...

Απογοητευμένοι από τον καπιταλιστικό παράδεισο, που για τους περισσότερους μετατράπηκε γρήγορα σε κόλαση, οι Ρώσοι νοσταλγούν την εποχή της ΕΣΣΔ. Γίνονται εθνικιστές και ξενόφοβοι και, σε ποσοστό 80%, επιθυμούν την επιβολή της τάξης με οποιοδήποτε μέσο. Οι τέσσερις στους πέντε τάσσονται υπέρ της θανατικής ποινής, ενώ οι δύο στους τρεις θα ήθελαν έναν ηγέτη με σιδηρά πυγμή που να βγάλει τη χώρα από το χάος. Η ψήφος τους, έστω κι αν δεν πηγαίνει στους φασίστες, καταλήγει σε κόμματα κατ' όνομα δημοκρατικά, που συχνά συγγενεύουν με την ακροδεξιά στην ιδεολογία και τη φρασολο-

γία. Τα περισσότερα κόμματα της ρώσικης πολιτικής σκηνής, από τη φιλελεύθερη δεξιά μέχρι τους κομμουνιστές, παίζουν το παιχνίδι του μεγαλοϊδεατισμού και της θρησκείας, χρησιμοποιώντας κατά κόρον τις λέξεις “πατρίδα”, “πατριωτισμός”, “ορθοδοξία”, “τάξη”, “ασφάλεια”. Δεν είναι τυχαίο που συχνά φασιστικές και ακροδεξιές οργανώσεις διαδηλώνουν παρέα με κομμουνιστικές οργανώσεις εναντίον της “φασιστικής” κυβέρνησης του Γέλτσιν. Αυτό τον καιρό τα πράγματα που τους ενώνουν είναι περισσότερα από αυτά που τους χωρίζουν.

Ο κομμουνιστής **Γκενάντι Ζιουγκάνοφ**, για παράδειγμα, ο μεγάλος νικητής των πρόσφατων εκλογών, δεν είναι μόνο ο σοσιαλιστής-δημοκράτης. Πάνω απ' όλα είναι ο πατριώτης που ονειρεύεται την αναγέννηση μιας ισχυρής Ρωσίας, η οποία θα στηρίζεται στην ορθόδοξη πίστη. Ο στασιαστής του '93 **Αλεξάντερ Ρουτσκόι** έχει ιδρύσει το κόμμα **Δύναμη**, που κι αυτό στοχεύει να ξανακάνει τη Ρωσία υπερδύναμη. Όσο για το δημοφιλή στρατηγό **Αλεξάντερ Λέμπεντ**, τον ενονομαζόμενο “**Ρώσο Πινόστ**”, αντιτίθεται σθεναρά στην επέκταση του ΝΑΤΟ στην Ανατολική Ευρώπη και δίνει έμφαση στον πατριωτισμό και στην ορθοδοξία ως απαραίτητα στοιχεία για την αναγέννηση της μεγάλης Ρωσίας.

Αλλά κι εκεί που απουσιάζουν τα πολλά πατριωτικά κηρύγματα φροντίζουν τα ονόματα των κομμάτων για την αφύπνιση του πατριωτικού αισθήματος: **Το σπίτι μας η Ρωσία**, λέγεται το κόμμα του πρωθυπουργού **Βίκτορ Τσερνομίρντιν**, **Εμπρός η Ρωσία** το κόμμα του πρώην υπουργού Οικονομικών **Μπόρις Φιοντόροφ**, ενώ ο στρατηγός **Μπόρις Γκρομόφ** ονόμασε το δικό του πολιτικό σχημα-

τισμό απλά **Πατρίδα**. “Στο σπίτι τους τη Ρωσία” βρήκαν πολιτικό βήμα και οι Κοζάκοι, που για 250 χρόνια υπηρέτούσαν πιστά “τον τσάρο, την πίστη και την πατρίδα”. Οι Κοζάκοι, που θεωρούν τους εαυτούς τους ψυχή και σωτήρες του ρώσικου έθνους, σιγοντάρουν περίφημα το Ζιρινόφσκι και τους εξωκοινοβουλευτικούς ακροδεξιούς με τα σεναρία τους περί συννομίας της Δύσης για την εξουθένωση των Ρώσων, τις αντισημιτικές τους κορόνες και το μίσος τους για τους Καυκάσιους.

Στο τελευταίο αυτό σημείο φαίνεται ότι έχουν εξασφαλίσει και την υποστήριξη του δημάρχου της Μόσχας, **Γιούρι Λούσκοφ**, που εμμέσως πλην σαφώς, έχει εκφράσει την επιθυμία του να καθαρίσει η αγορά της πόλης από τους καυκάσιους πωλητές και τα προϊόντα τους. Στα μπλόκα της αστυνομίας, οι πωλητές από τη Γεωργία, την Τσετσενία και το Αζερμπαϊτζάν είναι πάντα τα πρώτα θύματα της αστυνομικής βίας. Κι όταν η αστυνομία απουσιάζει, αναλαμβάνουν οι σκίνχεντ να συνεχίσουν το έργο της. Στο μεταξύ, σε απόσταση αναπνοής από το Κρεμλίνο, άντρες με στολές των SS πουλούν ακόμα ανενόχλητοι τα “**Ημερολόγια του Γκέμπελς**” και διάφορα προπαγανδιστικά έντυπα, ενώ οι σκίνχεντ βρίζουν, απειλούν και δέρνουν κάθε λογής “παρείσκατο”, στο όνομα μάλιστα όλων των πολιτών: “Εμείς, απλώς, κάνουμε πράξη τη θέληση της σιωπηρής πλειοψηφίας. Καθαρίζουμε τη Μόσχα”. Αν έτσι έχουν τα πράγματα, τότε η κατάσταση δείχνει ώριμη όσο ποτέ άλλοτε για την άνοδο ενός δημαγωγού ηγέτη κάποιου φασίζοντος κινήματος. Στο σημερινό πολιτικό σκηνικό της Ρωσίας υπάρχουν πολλοί υποψήφιοι γι' αυτή τη θέση».

Το πρόσωπο του αμερικάνικου φασισμού

Άλλο ένα κρούσμα ρατσισμού στο Λος Άντζελες των Η.Π.Α. την περασμένη βδομάδα έκανε το γύρο του κόσμου. Πρόκειται για τον ξυλοδαρμό ενός ζευγαριού Μεξικανών λαθρομεταναστών από αστυνομικούς. Το γεγονός αυτό πυροδότησε μια σειρά από αντιδράσεις, που ξεκινούν από τις φτωχογειτονιές του Λος Άντζελες, καθώς ξύπνησαν οι μνήμες από τον ξυλοδαρμό του μαύρου Ρόντνεϊ Κινγκ το Μάρτη του 1991, που υπήρξε η αρχή των γνωστών αιματηρών ταραχών που ακολούθησαν.

Ο ρατσισμός αυτός της αμερικάνικης κοινωνίας δεν είναι ο μοναδικός στον κόσμο. Παντού όπου υπάρχει καπιταλισμός υπάρχει και ρατσισμός. Είναι σύμφυτος με το ίδιο το κοινωνικό σύστημα της εκμετάλλευσης ανθρώπου από άνθρωπο. Όμως με τον πιο αποκρουστικό και ακραίο τρόπο εμφανίζεται εκεί όπου οι ταξικές αντιθέσεις είναι ιδιαίτερα οξυμένες. Θύματά του, πάντα, οι πιο αδύνατες ομάδες του πληθυσμού. Από την άποψη αυτή, τα ρατσιστικά φαινόμενα στις Η.Π.Α. θα έχουν πάντα έναν έντονο χαρακτήρα, αφού πρόκειται όχι απλά για ένα καπιταλιστικό κρά-

τος, αλλά για μια ιμπεριαλιστική υπερδύναμη που μέχρι πρότινος είχε την παγκόσμια ηγεμονία. Η πτώση της, στη συνέχεια, κάτω από τα χτυπήματα των λαών και τη θυελλώδη εμφάνιση του ρώσικου ιμπεριαλισμού στο προσκήνιο της παγκόσμιας ιστορίας, η κρίση που αυτή φέρνει μαζί της εντείνει ακόμη πιο πολύ όλα αυτά τα φαινόμενα του ρατσισμού, ακριβώς γιατί η ανάπτυξη αυτού του καπιταλισμού στηρίχτηκε πάνω από όλα στην άγρια και ληστρική εκμετάλλευση των μαύρων, των Μεξικανών, των Πορτορικανών και κάθε κολασμένου μεταναστών που έβλεπαν στη χώρα αυτή τη γη της επαγγελίας και που, δυστυχώς, βλέπουν τα όνειρά τους να γκρεμίζονται και να τσακίζονται με τον πιο άγριο και βάρβαρο τρόπο.

Στο τέλος μόνο ο σοσιαλισμός μπορεί να εξαλείψει το ρατσισμό σαν κοινωνικό φαινόμενο καταργώντας την οικονομική βάση πάνω στην οποία στηρίζεται. Μέχρι τότε είναι χρέος των δημοκρατών και προοδευτικών ανθρώπων να αντισταθούν σε κάθε εκδήλωση ενός τέτοιου φαινομένου.

